

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

FAKULTA PEDAGOGICKÁ

KATEDRA ČESKÉHO JAZYKA A LITERATURY

ZÁPADOČESKÉ DIVADLO V CHEBU V OBDOBÍ LET

2006-2016

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Bc. Nikola Hirková

Učitelství pro střední školy, obor Učitelství českého jazyka pro střední školy

Vedoucí práce: PaedDr. Jiří Staněk, CSc.

Plzeň 2018

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci vypracoval samostatně
s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

V Plzni, 20. března 2018

.....
vlastnoruční podpis

Děkuji vedoucímu své diplomové práce PaedDr. Jiřímu Staňkovi, CSc. za odborné rady, připomínky, ochotu a trpělivosti při zpracování. Mé poděkování patří též MgA. Zdeňku Bartošovi, PhD. za spolupráci při získávání údajů, bez nichž by významná část této práce nemohla vůbec vzniknout.

ZDE SE NACHÁZÍ ORIGINÁL ZADÁNÍ KVALIFIKAČNÍ PRÁCE.

OBSAH

Úvod	3
1 STRUČNÁ HISTORIE DIVADELNÍHO ŽIVOTA V CHEBU DO ROKU 1989	4
1.1 KRÁTCE K POJMU „DIVADLO“	4
1.2 PRVOPOČÁTKY DIVADELNICTVÍ NA CHEBSKU	5
1.3 VZNIK USTÁLENÉ DIVADELNÍ SCÉNY NA CHEBSKU	6
1.4 LOUKOVÉ DIVADELNICTVÍ NA CHEBSKU BĚHEM 19. STOLETÍ.....	7
1.5 PŘESTAVBA DIVADLA A REPERTOÁRNÍ ZMĚNY PO ROCE 1873	8
1.6 CHEBSKÉ DIVADLO V OBDOBÍ PO 2. SVĚTOVÉ VÁLCE	10
1.7 VZNIK PROFESIONÁLNÍHO SOUBORU – 60. LÉTA V ZDCH.....	11
1.8 70. LÉTA V ZDCH	13
1.9 80. LÉTA	14
2 ZÁPADOČESKÉ DIVADLO PO ROCE 1989.....	16
2.1 DRAMATICKÁ SEZÓNA 1989/1990	16
2.2 90. LÉTA	16
2.3 ARCHITEKTONICKÁ PODOBA DIVADLA PO ROCE 1989.....	18
3 OBDOBÍ ZDEŇKA BARTOŠE (2006–2016).....	19
3.1 PROFIL ZDEŇKA BARTOŠE.....	19
3.2 DIVADLO POD TAKTOVKOU ZDEŇKA BARTOŠE.....	21
3.2.1 Výběr inscenací.....	24
3.2.2 Venkovní a silvestrovská představení.....	25
3.2.3 Proměny souboru	26
3.3 TVORBA URČENÁ ZDCH.....	26
3.4 SOUČASNÝ CHEBSKÝ DIVÁK	28
3.5 DĚTI A MLÁDEŽ V ZDCH	28
3.6 DIVADELNÍ KLUB „D“	29
3.7 DIVADLO JEDNOHO HERCE.....	30
3.8 DALŠÍ DIVADELNÍ AKTIVITY.....	31
3.9 SOUČASNÉ FINANCOVÁNÍ ZDCH	32
3.10 KOMUNIKACE DIVADLA S VEŘEJNOSTÍ	33
3.11 BARTOŠOVA REFLEXE VLASTNÍ PRÁCE.....	34
ZÁVĚR.....	38
RESUMÉ	40
SEZNAM LITERATURY	41
ONLINE ZDROJE	42
PŘÍLOHY	I
PŘÍLOHA I OBRÁZEK 1 – BUDOVA ZÁPADOČESKÉHO DIVADLA V CHEBU.....	I
PŘÍLOHA II OBRÁZEK 2 – BUDOVA DIVADELNÍHO KLUBU „D“	II
PŘÍLOHA III OBRÁZEK 3 – MGR. ZDENĚK BARTOŠ, PHD. - UMĚLECKÝ ŠÉF ZDCH.....	III
PŘÍLOHA IV OBRÁZEK 4 – SOUČASNÝ VZHLED WEBOVÝCH STRÁNEK DIVADLA.....	IV
PŘÍLOHA V OBRÁZEK 5 – ONLINE PODOBA PROGRAMU ZDCH	V
PŘÍLOHA VI OBRÁZEK 6, 7 – STRÁNKA ZDCH VĚNOVANÁ ZDEŇKU BARTOŠOVI.....	VI
PŘÍLOHA VII OBRÁZEK 8 – NÁHLED WEBOVÉ STRÁNKY INSCENACE CEJCH.....	VIII
PŘÍLOHA VIII OBRÁZEK 9, 10 – PODOBA PROGRAMU K INSCENACI CEJCH.....	IX
PŘÍLOHA IX OBRÁZEK 11 – NÁHLED NA INSTAGRAMOVÝ ÚČET DIVADLA.....	X
PŘÍLOHA X OBRÁZEK 12 – NÁHLED NA FACEBOOKOVÉ STRÁNKY DIVADLA	XI
PŘÍLOHA XI SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2005/2006.....	XII

PŘÍLOHA XII SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2006/2007.....	XIII
PŘÍLOHA XIII SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2007/2008.....	XIV
PŘÍLOHA XIV SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2008/2009	XV
PŘÍLOHA XV SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2009/2010	XVI
PŘÍLOHA XVI SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2010/2011	XVII
PŘÍLOHA XVII SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2011/2012	XVIII
PŘÍLOHA XVIII SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2012/2013	XIX
PŘÍLOHA XIX SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2013/2014.....	XX
PŘÍLOHA XX SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2014/2015.....	XXI
PŘÍLOHA XXI SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2015/2016.....	XXII
PŘÍLOHA XXII SOUPIS PREMIÉR: SEZÓNA 2016/2017.....	XXIII
PŘÍLOHA XXIII ÚRYVKY Z ROZHOVORU S MGA. ZDEŇKEM BARTOŠEM, PHD.	XXIV

Úvod

Cílem této práce je vytvořit přehled o dění v Západočeském divadle v Chebu, a to především mezi lety 2006 až 2016. Významnou část práce se věnuje také fungování a podobě divadla v letech, která tomuto období předcházejí, a to od samotných prvopočátků divadelnictví na Chebsku ve čtrnáctém století až po vznik prvního chebského profesionálního souboru na počátku šedesátých let a s ohledem na další fungování souboru až do osudného roku 2006. Na období od roku 2006 je pak rozvíjena stěžejní část práce, a to především s ohledem na působení MgA. Zdeňka Bartoše, PhD. ve funkci uměleckého šéfa, kdy jeho nástup do této funkce předznamenává také začátek jeho desetiletého působení, které značnou měrou ovlivnilo současnou podobu Západočeského divadla a které bude na následujících stranách analyzováno. Práce si klade za cíl zmapovat především na základě rozhovoru (vlivem nedostatku zdrojů) se Zdeňkem Bartošem, jak on sám vnímá svůj podíl na proměnách ve fungování divadla během deseti let, která započala tím, že jako čerstvý absolvent DAMU, daleko od centra kulturního dění a zároveň i svého rodného města (Prahy), dostal do svých rukou osud nepříliš uspořádaného oblastního divadla, ze kterého se mu podařilo během svého působení vytvořit ustálenou a především úspěšnou scénu nejen na úrovni regionální, ale celorepublikové.

1 STRUČNÁ HISTORIE DIVADELNÍHO ŽIVOTA V CHEBU DO ROKU 1989

1.1 KRÁTCE K POJMU „DIVADLO“

Před krátkým shrnutím historie divadla na Chebsku do roku 1989 (divadelní tradice po roce 1989 bude uvedena v následující, samostatné kapitole) považuji za nutné přesně vymezit pojem, který je pro tuto práci zásadní, a sice pojem divadlo. V SSSJČ je toto slovo definováno jako „*budova, místnost, kde se předvádějí dramatická díla; umělecká instituce zabývající se provozováním dramatických děl; toto provozování samo*¹“. Jako další význam je pak uváděna i dramatická hra jako taková, nebo samotné představení dramatického umění jako celek, tedy v kontextu historického a regionálního vývoje. Z tohoto vysvětlení se jeví význam slova divadlo poměrně jasně. Jinak už je tomu v publikaci Jana Bernarda: *Co je divadlo*, která se interpretací tohoto pojmu věnuje komplexně na svých více než 300 stránkách. Autor zde vychází od samotné historie slova, kdy předesílá, že kromě proměny, kterou divadlo prošlo, je zde divadlo jako instituce od počátků antické tradice, na našem území se objevovalo již ve středověku, ale přece nebylo přesným termínem „divadlo“ označováno tak, jako je tomu nyní. Proto odkazuje k původnímu řeckému výrazu theatron, který původně označoval hlediště, ale pokud bychom zkoumali hlouběji původ tohoto slova, došli bychom až k lexému theaomai = dívat se. Do češtiny (tyjátr), ale nepochybně i dalších jazyků (ruské těatr, anglické theatre, popř. italské teatro), pak lze pozorovat postupné rozšiřování obsahu tohoto slova, které do dnešní doby svým významem obsáhlo celou podobu divadla, odkazuje ale především k optické povaze tohoto jevu čili stále vychází z původního řeckého „dívat se“. Formu (divadelní budovu) i obsah (to, co se v divadle odehrává) samotného pojmu divadlo pak nacházíme v současném významu ve vývoji českého jazyka poprvé v období poloviny 15. století², kdy se objevuje v překladu Nového zákona zdrobnělina „divadélko“ (v původního staročeské podobě jako „divadlko“), z níž se později odvozuje slovo divadlo jako takové a jeho podoba a význam zůstává až do dnešní doby neměnná.

---

¹ Divadlo. In: *Internetová jazyková příručka* [online]. [cit. 2018-01-16]. Dostupné z: <http://prirucka.ujc.cas.cz/?slovo=divadlo>

² BERNARD, Jan. *Co je divadlo*. Praha: SPN, 1983. s. 14

1.2 PRVOPOČÁTKY DIVADELNICTVÍ NA CHEBSKU

Než začneme hovořit o chebském divadle jako o instituci se současným oficiálním názvem Západočeské divadlo v Chebu, je nutné nejprve krátce reflektovat historii divadelnictví na Chebsku jako takovou, od jejích skromných začátků až do dnešních dní, kdy se divadlo těší cenou Thálie i z množství pozitivních reakcí českých předních divadelních kritiků.

Historie divadelnictví na Chebsku se datuje zhruba od 15. století, od sklonku středověku, kdy stejně, jako tomu bylo v této době tradicí i na jiných územích, i zde docházelo k předvádění chebských lidových her, z nichž nejstarší dochovaný divadelní text vychází z tradice Her Tří Marií a nazývá se Chebská hra o Božím těle (latinsky *Ludus de creatione mundi*, doslova Hra o stvoření světa), která zde byla provozována celých 75 let, a to od svého uvedení v roce 1442 až do roku 1517³, a psána byla v hornoněmčině s četnými latinskými vsuvkami⁴ a byla hrána jak v místním kostele, tak i na pevných (tzv. mansionech) či vozových jevištích⁵. Za zásadní považuje také František Hromada ve své publikaci *Historie chebského divadelního života*⁶ období, v němž se v Chebu během domácích i zahraničních návštěv různých panovníků objevovali žakéři či kejklíři, kteří během středověku silně ovlivnili místní dění a bavili obyvatelstvo zpěvem, hrou na nástroj i recitací. Od 16. století byly ve městě provozovány tzv. školské hry⁷, které byly hrány především v období masopustu, a to v režii Jezuitů⁸ a jejich žáků, čímž plně nahradily původní velikonoční pašijové hry. Obsahem těchto her byly obvykle příběhy vycházející z Bible či z antických textů a jejich autory byli obvykle samotní učitelé, kteří pak provedení (pod svým dohledem) svěřili studentům. Tato tradice se v Chebu držela i během 17. století, kdy kromě školských her se další menší hry a hříčky odehrávaly během cechovních slavností.

---

³ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 14. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁴ Tamtéž, s. 16

⁵ Tamtéž, s. 16

⁶ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁷ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 16. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁸ Tamtéž, s. 20

1.3 VZNIK USTÁLENÉ DIVADELNÍ SCÉNY NA CHEBSKU

Ochotnické, popřípadě studentské divadelní soubory byly roku 1775 nahrazeny prvním chebským profesionálním souborem, který se nazýval Dvorní divadelní společnost ze Sachsen-Hildburghausenu⁹. Pět let na to došlo také ke zřízení první stálé divadelní scény, a to v domě zvaném U Turkovy hlavy, který byl po požáru nahrazen domem České spořitelny, v dalších letech pak fungoval jako dům pošty, který nyní chátrá. O několik málo let později, konkrétně roku 1787¹⁰, došlo k úpravě původního radničního sálu na sál divadelní (tzv. Redoutensaal), který takto fungoval až do roku 1850, kdy došlo k jeho přestavbě na soudní síň.

Během 19. století došlo v Chebu až k překotnému rozvoji divadelnictví, na němž měla podíl tehdejší dvě hlavní sídla kultury, a to Praha a Vídeň. Mimo tato dvě stěžejní kulturní centra je chebská scéna silně ovlivněna produkcí pražského Vlasteneckého divadla, tzv. Boudy¹¹. Na počátku tohoto století byly na chebské scéně četnými kočovnými soubory uváděny hry, jež jsou do dnešní doby dobře známé, ať už Schillerovi Loupežníci a Vilém Tell, Shakespearův Hamlet či Othello, nebo i tradiční Mozartovy opery jako Don Giovanni či Kouzelná flétna¹². Původ těchto společností i původ jejich repertoáru byl obvykle německý (a tedy hry či aktovky v německém jazyce také uváděné, což bylo vzhledem k poloze města a charakteru jeho obyvatel zcela logické). Za jednoho z významných ředitelů kočovné společnosti pohybující se na Chebsku v počátcích 19. století lze označit Georga Schantrocha¹³, který se odlišoval inscenováním živých obrazů s biblickými náměty buď podle tradičních nebo i karikатурních maleb, čímž oživil tradiční projekci. Četné střídání souborů s někdy až půlročními pauzami (na základě toho, na jak dlouho byla jednotlivému souboru udělena koncese), kdy ve městě divadelní život uhasínal, vyvolalo poptávku po tradičním, ustáleném, profesionálním divadelním souboru a také po místě, kde by mohla být stálá scéna umístěna a tvořila by vhodné zázemí jak pro diváky, tak i pro nově vzniklý herecký ansámbl. Od ledna 1851¹⁴ se tedy z původního Redoutensaalu přesouvá scéna do barokní Vnější Horní brány, která dříve bývala součástí městského opevnění, a dochází

---

⁹ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 30. ISBN 978-80-254-9904-7.

¹⁰ Tamtéž, s. 32.

¹¹ Tamtéž, s. 36.

¹² Tamtéž, s. 32.

¹³ Tamtéž, s. 40

¹⁴ Tamtéž, s. 68.

k jejímu přebudování na nové zřízenou divadelní budovu, tzv. Der Komödienstall, v němž se divadlo hraje do roku 1872, kdy dojde ke stržení celé budovy a k odvážnému rozhodnutí ze strany radních, a to, že divadlo si zaslouží svou vlastní budovu.

1.4 LOUČKOVÉ DIVADELNICTVÍ NA CHEBSKU BĚHEM 19. STOLETÍ

Podobně jako se na Chebsku obstojně vyvíjela scéna kočovná, došlo i k paralelnímu a obdobně úspěšnému vývoji loutkového divadla jako zcela samostatného a specifického druhu umění, který se v místním regionu úspěšně zakořenil během 18. a 19. století, a to především díky loutkařskému mistrovi a autorovi většiny loutkových inscenací Andreasi Schubertovi¹⁵ (a později také díky jeho synovi, které po otce mimo loutkařského nadání zdědil i své celé jméno). Jedním z významných žánrů představení byly tzv. jesličkové hry¹⁶, které byly hrány jak v uvedení kočovných souborů, tak i pomocí mechanických betlémů. Tyto hry byly na Chebsku a konkrétně v Chebu považovány za pevnou součást divadelního repertoáru, a proto pro ně byly vytvořeny speciální loutky, jejichž podoba se do dnešních dní bohužel nedochovala. Na repertoáru loutkového divadla pak dále byly hry, které vycházely jak z Nového, tak i ze Starého zákona. Všechny tyto příběhy pak byly prokládány mezihrami, které tematicky s původními biblickými příběhy nijak nesouvisely. Reflektovaly totiž každodenní život místních obyvatel, a to tak, aby došlo k rovnováze mezi světskými a sakrálními tématy a hry tak mohly oslovit široké spektrum diváků, a to především proto, že byly psány a předváděny v místním nářečí, v tzv. egerlandštině, která výrazně vychází z německého jazyka, ale vyznačuje se vlastním pravopisem. Další součástí loutkových představení pak byly popěvky a písně, z jejichž obrovského množství se zachovalo pouze 11 kompletních zápisů¹⁷.

Na tradici těchto jesličkových her bylo navázáno o Vánocích roku 2000, kdy se herci Západočeského divadla pokusili tento repertoár obnovit¹⁸, v níž vycházeli z původní inscenace Andree Schuberta. Tato představení se setkala se značným ohlasem, bohužel kvůli zaneprázdněnosti herců se na scéně neudržela.

---

¹⁵ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 74. ISBN 978-80-254-9904-7.

¹⁶ Tamtéž, s. 74.

¹⁷ Tamtéž, s. 78.

¹⁸ Tamtéž, s. 80.

1.5 PŘESTAVBA DIVADLA A REPERTOÁRNÍ ZMĚNY PO ROCE 1873

Zvýšená poptávka obyvatel (diváků) o divadelní produkci dlouho nenechala čekat na výstavbu tolik potřebné samostatné divadelní budovy, jež by byla důstojným prostorem a zázemím pro stálý divadelní soubor, který se pomalu začal formovat. Budova, jejíž stavba začala v roce 1873, svému účelu dostála do dnešních dní. V neoklasicistním stylu, tak, aby budova korespondovala s architektonickým pojetím chebského Divadelního náměstí (nejedná se o hlavní, centrální náměstí, s názvem Krále Jiřího z Poděbrad, jehož dominantou je dobře známá budova Špalíčku), projektoval návrhy Vinzenz Prökl¹⁹ a celou výstavbu divadla pak řídil chebský stavitel Karel Haberzettl²⁰. Původní podobu si divadlo zachovalo dodnes, jedná se o zcela symetrickou budovu s nosnými sloupy a kompozitními hlavicemi, stojícími na vysokých soklech. Ve vrchní části budovy se nachází balustráda se zábradlím, vrchol průčelí tvoří klasický trojúhelníkový tympanon, který zároveň tvoří štít celé budovy. Vnitřní prostory divadla jsou členěny do tří divácky přístupných pater (přízemí a stupňovité hlediště se dvěma balkony).

Zajímavé je, že počátek nové divadelní scény byl zahájen dvěma hrami ze Schillerovy valdštejské trilogie (Valdštejnův tábor a Valdštejnova smrt), čili hrami, které se přímo dotýkají historie města. Zároveň byl prvním ředitelem zvolen Theodor Tomaschek²¹, původně dirigent orchestru ve Františkových Lázních. Na postu ředitele bylo poměrně rušno, ředitelé se často měnili, jedno ale měli společné, všichni si velice dobře uvědomovali, že celkový provoz a ekonomická situace divadla se odvíjí nejen od kvality her, ale především od návštěvnosti. I proto se snažili vytvořit prvotřídní herecký soubor, který by dosahoval kvalit profesionální scény. Mimo to byla zřízeny i tzv. divadelní vlaky²², které přivážely německé diváky z Plavna a z Falknova (dnešní Sokolov), bohužel jim ale silnou konkurencí byly vlaky směřující „opačným směrem“, totiž do plzeňského Německého divadla. Výrazná změna přichází spolu s novým ředitelem Adamem Josefem Heissingerem²³ v sezóně 1902/1903. V Chebu je založen stálý operní soubor, který uvádí stěžejní díla autorů jako jsou Wagner, Weber, Beethoven nebo Mozart. Pro místní publikum je to ale příliš veliká

¹⁹ VYSTYD, Luděk. *Architektura – Cheb a okolí*. Cheb: Turistické infocentrum, 2005. s. 18.

²⁰ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 80. ISBN 978-80-254-9904-7.

²¹ Tamtéž, s. 82.

²² Tamtéž, s. 90.

²³ Tamtéž, s. 90.

změna žánru, po lehčích operetách je pro něj opera žánrem příliš náročným a těžce divácky uchopitelným, a proto dochází k vysokým finančním ztrátám. Tato snaha ovšem pomohla divadlu v jeho dalším rozvoji, bylo více „světové“, nedrželo se jen nízké, provinční kultury.

Od roku 1909 a s novým ředitelem (Alexander Mons-Rollmann) v čele konečně dochází k sestavení kvalitního repertoáru pro činohru, který stojí na pevných základech již téměř profesionálního hereckého souboru. Toto období pak bývá označováno jako vrcholné působení chebské scény, a to až do počátku první světové války, během níž budova fungovala jako kino pro válečné invalidy a divadlo se zde nehrálo. Po první světové válce přetrvávala snaha o obnovení zdejší scény, ale opět přicházely potíže se sestavením souboru a vytvořením solidní divácké základny. Toto se změnilo po prosazení předplatného, díky němuž si diváci snadno vytvořili vztah s novým ansámblem i programem, který se zde hrál. Současně se v Chebu znovu objevují představení podobná středověkým mysteriím či pašijovým hrám. Během 20. let 19. století také znovu dochází k částečným úpravám budovy divadla, a to jak z důvodů kapacitních, tak i technických a bezpečnostních. Aby divadlo vyhovělo zvýšenému zájmu diváků, byla budova rozšířena o dvě křídla symetricky připojená k bočním průčelím, zároveň došlo také k úpravě vnitřních prostor divadla a zvýšení věže provaziště (SSJČ definuje tento termín jako: „*horní část prostoru nad jevištěm, vybavená provazy i strojním zařízením pro vyzdvižení a ukrytí dekorací*“²⁴).

Na sklonku 20. let nastupuje do funkce ředitele Gosmin Moosbauer, který opět musí řešit finanční potíže divadla, ale díky svým schopnostem se stává jedním z nejvýznamnějších ředitelů tehdy ještě Městského divadla. Po jeho odchodu je nový ředitel Georg Piping schopen odvádět stejně kvalitní práci, a to především zásluhou svého předchůdce, který pevně stabilizovat všechny tři scény – činohru, ale především operu i operetu, na něž je kladen největší důraz i počátkem let třicátých. Bohužel, v první polovině třicátých let se již schyluje k 2. světové válce, což má vliv i na chebskou produkci. V dobových pramenech se uvádí, že soubor divadla byl čistě árijský a produkce byla vedena v čistě německém duchu²⁵. Divadlo se začalo potýkat se strmým poklesem přílivu diváků a nevystačilo si ani s dotacemi z Říše. Vlivem těchto důvodů bylo divadlo roku 1936 na jednu

²⁴ Provaziště. In: *Internetová jazyková příručka* [online]. [cit. 2018-02-01]. Dostupné z: <http://prirucka.ujc.cas.cz/?slovo=provazi%C5%A1t%C4%9B>

²⁵ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 100. ISBN 978-80-254-9904-7.

sezónu uzavřeno, aby pak mohlo od sezóny 1937/1938 zcela podléhat vlivu nacistů a nebylo znovu uzavřeno. Repertoár je zaměřena především hudebně a směřuje ponejvíce k operetním představením a stejné směřování má pak i v první polovině let čtyřicátých. Dochází k výraznému posílení divadelního orchestru o 30 nových hudebníků, čímž se kvalita operetní produkce stále posiluje. Bohužel, roku 1944 dochází k opětovnému uzavření divadla, které je definitivní tečkou za „německou érou“ divadla v Chebu, a to i vlivem odsunu sudetských Němců.

1.6 CHEBSKÉ DIVADLO V OBDOBÍ PO 2. SVĚTOVÉ VÁLCE

Vzhledem k odsunu sudetských Němců dochází k zásadním proměnám v diváckém složení. Město se pomalu vzpamatovává a rekonstruuje, ochotnické spolky znovu dosahují své slávy, protože stálá scéna si na svoji obnovu bude muset ještě několik let počkat. Dochází k obnově divadelního spolku Budil, který byl založen ještě před válkou, a do města zatím pravidelně dojíždí profesionální herecký soubor Krajského oblastního divadla v Karlových Varech. Snem jednoho z ochotníků – Hofmana – je zavést v Chebu Stálou loutkovou scénu, což se mu nakonec podaří. Loutkové divadlo nakonec sídlilo v sále dnešní Myšárny, což je odnož 4. základní školy se sídlem v Hradební ulici, tedy jen několik málo kroků od Divadelního náměstí. Významným spolupracovníkem tohoto divadla se stává řezbář a loutkář Gustav Nosek, který je mj. autorem slavné loutky Hurvínka²⁶.

V roce 1948, vlivem politických změn, dochází opět k zásadní proměně chebského divadla. Z původního Městského divadla se stává Divadlo Pohraniční stráže, čemuž se musí přizpůsobit i repertoár divadla. Naneštěstí končí svou činnost i spolek Budil, na jeho tradici ale navazuje DIOSK²⁷ (divadelní odbor závodního klubu SKP Cheb), kam většina členů původního Budila přestupuje. Tato ochotnická činnosti získává uznání jak z řad kolegů české amatérské scény, tak i od divadelních profesionálů. V rámci akce „Divadlo pracujícím“ se divadelní scéna mění v tzv. stagion, tedy ve scénu, která je určena především k hostování různých souborů. Přesně v polovině 50. letech pak dochází k velké rekonstrukci divadla, a to především z důvodu havarijního stavu elektroinstalace. Rekonstrukce vyvrcholila 7. května 1960 slavnostním zahájením obnoveného provozu divadla Smetanovou Prodanou

---

²⁶Gustav Nosek. In: *Interaktivní encyklopedie města Cheb* [online]. [cit. 2018-03-16]. Dostupné z: <http://encyklopedie.cheb.cz/cz/osudy/gustav-nosek>

²⁷HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 110. ISBN 978-80-254-9904-7.

nevěstou (v němž hostovali pražští sólisté), druhý den následovalo slavnostní uvedení Tylovy Fidlovačky. Technické vybavení divadla po rekonstrukci zcela odpovídalo všem požadavkům moderní divadelní techniky tehdejší doby. V sále byla navýšena kapacita sedadel, a to na téměř 700 míst. Na jevišti došlo ke znovuzprovoznění točny a k úpravě, která dovolila pevně zakrýt orchestřiště, což umožnilo přiblížení herců divákovi a zároveň i zvětšení plochy celého jeviště. Stejně tak se úprav dočkaly i zákulisní prostory a herecké šatny. Nová podoba vnitřních i vnějších prostor tak vytvořila zázemí hodné profesionálního souboru, který se v Chebu prozatím nepodařilo vytvořit.

1.7 VZNIK PROFESIONÁLNÍHO SOUBORU – 60. LÉTA V ZDCH

Zlatá šedesátá se tedy nakonec konala i v Chebu. A lze je datovat od 22. listopadu 1960²⁸, kdy byla v Chebu ustanovena stálá profesionální scéna s názvem Krajské oblastní divadlo v Chebu, jehož zřizovatelem byl tehdy Krajský národní výbor v Plzni. Cílem souboru mělo být jak přilákání nové divácké základny (která by divadlu byla věrna v rámci předplatného), ale také vytvoření souboru, který je schopen být i zájezdovým divadlem. Na postu ředitele divadla se opět během krátké doby vystřídal několik významných osobností. Jádrem souboru pak byla skupin herců původně ze Západočeského divadla v Klatovech a také několik další herců z různých oblastních scén. Již v tomto prvotním ansámbli měl své místo i Kamil Prachař, který byl součástí souboru až do roku 2017²⁹. Činnost tohoto souboru byla zahájena 7. září 1961 premiérou Tylova Strakonického dudáka. Kromě něj ještě herci nastudovali Molièrova Tartuffa i Kohoutovu Cestu kolem světa. Přes prvotní ostych a chybějící profesionální zkušenosti se nově vzniklý ansámbl v průběhu let vypracoval na sehraný soubor se skvělými úspěchy na scéně domácí i na scénách zájezdových. Mimoto byla v této sezóně také zahájena tradice silvestrovských komedií (dodnes existující pod názvem „Silvestr v divadle“), při nichž si vždy v závěru herci i diváci připíjejí na nadcházející nový rok.

První roky nové scény obvykle vyžadují zvýšené množství premiér, a to právě z toho důvodu, aby bylo možno oslovit co nejširší diváckou veřejnost. Nebylo tomu jinak ani v druhé sezóně (1962/1963), při níž, kromě tehdy ještě ne příliš tradiční silvestrovské hry,

---

²⁸ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 118. ISBN 978-80-254-9904-7.

²⁹ Kamil Prachař. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-01-03]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=lidel&cclen=12>

bylo nutno povinně uvést jeden sovětský titul. V podobném duchu pak pokračovala volba titulů až do osudného roku 1968.

Ve třetí sezóně (1963/1964) nově ustaveného divadla dochází nejen ke stabilizaci, ale také k rozšíření stávajícího souboru vlivem zrušení klatovského divadla, čímž se otevírají nové možnosti, a to především k nastudování inscenací daleko náročnějších. Mimo jiné se hvězdným hostujícím divadla stává Karel Höger v Inszenaci Smrt obchodního cestujícího³⁰. V následující sezóně je pak nejvýznamnější akcí divadla navázání spolupráce s divadlem ve Zwickau, s nímž soubor realizuje muzikál podle slavné Shakespearovy hry Jak se vám líbí³¹.

V sezóně 1965/1966 dochází k pokusu o přesunutí či rozšíření scény do venkovních prostor, v zámeckém parku u zámku Kynžvart tak dochází k inscenování Goldonihho Sluhy dvou pánů³² (tradice se sice neudržela, v posledních letech ale byla díky novému uměleckému vedení obnovena a těší se velké přízni diváků).

Změnu do poměrně zaběhnutého fungování chebského souboru vnáší osudná sezóna 1967/1968, v níž je silně cítit napětí i uvolnění po Pražském jaru, ve dnech zahájení této sezóny dokonce před divadlem stál sovětský tank³³. Co do dramatickosti je sezóna 1968/1969 ještě silněji ovlivněna politickými změnami, které kromě běžného života postihly i život divadelní. Výběr her je omezován politickým zaměřením, dramaturgie divadla se zároveň snaží skrze výběr repertoáru vyjádřit svoji nelibost se současnou situací (skrze tzv. občanské divadlo). Po ročním „výročí“ srpna 1968 ale dochází k cenzurnímu zpřísnění a přes prvotní ignoraci se soubor chtě nechtě nakonec musí pomalu podvolit, jak tomu s nástupem normalizace bylo i na jiných scénách. Následkem těchto změn dochází v sezóně 1969/1970 především k četným změnám personálním – kvůli svým politickým názorům je z funkce ředitele po deseti letech odvolán Karel Novák a spolu s ním odchází i téměř třetina ansámblu, část herců nuceně, část dobrovolně – z vlastních pohnutek.

Celá šedesátá léta se v ZDCH jevila „zlatě“, ale nakonec, stejně jako tomu bylo všude jinde, přišla tvrdá cenzura, rozkazy a odvolávání nepohodlných z jejich funkce. První

---

³⁰ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 130. ISBN 978-80-254-9904-7.

³¹ Tamtéž, s. 136.

³² Tamtéž, s. 140.

³³ Tamtéž, s. 150.

profesionální soubor, který v Chebu konečně vznikl, tak v podstatě doplatil na režimní změny a persekuci vlastních názorů, která položila na lopatky nejednu instituci.

1.8 70. LÉTA V ZDCH

V únoru 1970 se místa ředitele ujímá Mikuláš Krotký. Zároveň dochází k rozrůznění dramaturgie divadla. Díky hostování různých režisérů se do repertoáru dostávají i hry soudobé, experimentální, komediální, antiiluzivní i klasické. Divadlo si skrze svůj široký záběr udržuje návštěvnost a jeho kvalita se ustaluje, ne-li stoupá.

Podíl na tom jistě má i hostování herců, kteří byli v hlavním městě v nemilosti, mj. i Vlasta Chramostová nebo režisér Divadla Na zábradlí Jan Grossman, oba přicházejí v sezóně 1973/1974 a jako za „nežádoucími“ tvůrci za nimi dojíždí publikum i studenti DAMU z Prahy³⁴. V sezóně 1974/1975 dokonce hostuje mladý režisér Miroslav Krobot, nyní režisér a herec Dejvického divadla, který se na nějaký čas stává stálým režisérem souboru.

Mimo to dochází k častým a četným změnám souboru vlivem politické nelibosti, v níž se někteří jeho členové ocitali, popřípadě sem kvůli ní byli přeřazeni tak, aby nebudili pozornost na větších, nikoli regionálních scénách. Chebská scéna tak působila jako útočiště pro nepohodlné.

Významným je pro divadlo rok 1974, v němž na popud herců (René Přibíl, František Hromada a Ivo Hyrš) vzniká Studio „d“, kdy *malé „d“ má být chápáno jako malá tvůrčí dílna*³⁵. Jeho činnost byla zahájena dramaturgií Nezvalovy básně Edison na hudbu skupiny Deep Purple. Od roku 1975 pak mělo toto studio svůj vlastní dramaturgický plán.

Na konci sezóny 1976/1977 dochází také ke změně na ředitelské pozici, Mikuláše Krotkého nahrazuje po sedmi letech Jaroslav Vlk, který pokračuje v nastolené tradici – stabilní soubor hraje kvalitně, ovšem je nutné doplňovat dramaturgický plán i ideově schvalovanými hrami.

V sezóně na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let, totiž v sezóně 1979/1980, odchází z divadla nejen Miroslav Krobot, ale i Jan Grossman. Ten si ovšem ještě před svým

---

³⁴ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 188. ISBN 978-80-254-9904-7.

³⁵ Tamtéž, s. 200.

odchodem k hostování do jedné ze inscenací vybírá Jiřího Adamíru, který u diváckého obecnstva vzbuzuje podobné nadšení, jako kdysi hostování Karla Högera.

Kromě založení Klubu „d“, kde dochází k realizaci nejen představení, která nejsou tak náročná na prostor, ale která jsou náročná pro diváka – jsou jiná, experimentální, těžko hledají svého diváka.

V této době také vznikají základy pro dnes tradiční bienále Divadlo jednoho herce. Kolektiv, který v divadle na konci 70. let vznikl, již nebyl tak kompaktní, jako tomu bylo dříve, nesourodost jeho členů pak nevytvářela nejlepší podmínky pro další sezóny, tentokrát již sezóny let osmdesátých.

1.9 80. LÉTA

V 80. letech dochází k radikálnímu rozvoji aktivit v rámci Divadelního klubu, v němž jako nová inscenace divácky velmi úspěšně funguje dramaturgická chebských pověstí. Zároveň do Chebu z Českých Budějovic přichází herec František Husák, který byl původně členem slavného pražského Činoherního Klubu, a soubor dále také obohacují Pavel Marek a Jarmila Šimčíková, kteří jsou členy hereckého ansámblu Západočeského divadla dodnes. Spolu s nimi přichází na pouhý rok i Bohumil Klepl.

V září sezóny 1981/1982 se koná první ročník festivalu Divadlo jednoho herce, který se na programu udržel dodnes (koná se nyní každý lichý rok pod dramaturgickým vedením současného uměleckého šéfa MgA. Zdeňka Bartoše, PhD., jemuž se věnuje třetí část této práce). Zároveň se mezi trvalé spolupracovníky divadla řadí překladatelé Jiří Josek, básník Pavel Šrut a skladatel Petr Skoumal.³⁶

Od nové sezóny (1982/1983) dochází v souboru k velkým změnám. Na konci minulé sezóny spousta herců změnila své působiště, a tak byl soubor doplněn o množství nových kolegů. Zároveň v tomto roce dochází k moha neshodám a stížnostem ze strany „aktivních“ pedagogů, kteří své dojmy dovedli až na OV KSČ, nepozdávalo se jim totiž uvedení Carrollovy Alenky v říši za zrcadlem, kterou považovali za příliš antirežimní a nevhodnou pro děti, neboť ji až příliš aktivně přijímají. V tomto roce také soubor opouští František Husák.

---

³⁶ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 242. ISBN 978-80-254-9904-7.

V sezóně 1984/1985 dochází k již třetí přehlídce Divadla jednoho herce. Zároveň zde v inscenaci Plautova Pseudola hostuje Leoš Suchařípa v titulní roli. Poklidnou sezónu vytrhla z letargie Soyferova Astoria, kterou režíroval František Hromada. Uvedení hry znamenalo pro divadlo velké potíže, text totiž nebyl tehdejší komisí přijat a kritici se jednomyslně shodli na tom, že hra je příliš komická. Dále komise poukazovala na jednoduchost hry, která strhávala hlavní pozornost na tehdejší vojenské odvody³⁷. Astoria jako stát, ne nepodobný stavu tehdejší společnosti, byla trnem v oku místním složkám KSČ, které ještě dlouho nezapomněly na „drzost“, jakou chebská dramaturgie uvedením této hry projevila.

V dalších letech dochází ke zvýšení oblíbenosti Studia „d“, které si postupně také vytváří vlastní diváckou základnu, čímž se upevňuje jeho pozice jako další divadelní scény v mikroregionu Chebsko

V sezóně 1987/1988 došlo v divadle k inscenaci tzv. zapomenuté sovětské tvorby, z níž si divadlo vybralo Rabkinovu Revizi. Tato nová ruská tvorba se dotýkala do té doby tabuizovaných témat, témat, která do té doby stála v ústraní – jako například smysl a způsob lidské existence. Další významnou inscenací bylo v této sezóně Vančurovo Rozmarné léto, které bylo několikrát reprízováno i v prostředí bazénu (ať už v Chebu, nebo i na zájezdech – Sokolov, Mariánské Lázně, Liberec i Jablonec).

Následující sezóna (1988/1989) začíná inscenacemi zaměřenými na děti a mládež (Pohádky Karla Čapka a Dobrodružství Huckleberryho Finna). Dalším významným prvkem v dramaturgickém plánu je na jaře 1989 uvedení Konce masopustu Josefa Topola po dlouhých osmnácti letech, kdy byl autor umlčen (i poslední inscenace jeho hry před umlčením autora se hrála v ZDCH, a to v roce 1971 jeho Půlnoční vítr). Na náladě ansámblu i diváctva se projevuje potlačení pražských demonstrací během Palachova týdne, část divadelního souboru dokonce nahlas vyjadřuje svůj nesouhlas s těmito postupy. Vzhledem k inscenacím, které pak divadlo uvedlo, bylo jasné, že ředitel Miroslav Vlček (i na základě uměle vytvořených ekonomických problémů tak, aby se našel skutečný důvod) bude muset svoji pozici opustit, což se také koncem roku 1989 stalo. Nad chebským divadlem se pomalu stahují mračna.

---

³⁷ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 264. ISBN 978-80-254-9904-7.

2 ZÁPADOČESKÉ DIVADLO PO ROCE 1989

2.1 DRAMATICKÁ SEZÓNA 1989/1990

Sezónu zahájila tradiční přehlídka Divadla jednoho herce, tentokrát už pátá. Přípravy a zkoušení dalších her přerušily události spojené s listopadem 1989. Divadlo spolu s náměstím se, stejně jako jiná divadla a náměstí v republice, stala místem, kde se lidé setkávali a zároveň získávali informace o politickém dění, které nebylo skrze média možno získat. Činnost divadla pak bylo přerušeno stejně tak jako na ostatních stávkujících scénách. Na 24. a 25. listopadu pak byly svolány hovory s diváky, plakáty o divadelní stávce byly veřejnou bezpečností strhávány, zároveň bylo vyhrožováno i řediteli divadla Vlkovi přímou likvidací divadla. Schůzi, která měla proběhnout v divadelním klubu, pak narušila přítomnost příslušníků Státní bezpečnosti. 22. listopadu došlo k vytvoření stávkového výboru, jehož členy bylo pět herců ZDCH (mezi nimi i Pavel Marek, který je stále i v roce 2018 aktivním členem hereckého souboru). Další setkání s veřejností pak proběhlo pomocí reproduktorů umístěných na vnějším balkónu divadla, kam byl ve dnech mítinků přenášen zvukový záznam ze schůze uvnitř divadla, které svou kapacitou 360 návštěvníků nestačilo pokrýt zájem občanů o aktuální dění. Zároveň v těchto dnech členové souboru obcházeli chebské gymnasium a různé podniky, kde vysvětlovali nejen cíl nadcházející stávky, ale také podávali informace o politickém dění jako takovém.

Úspěch šíření informací se dostavil 27. listopadu v podobě zaplněného chebského náměstí, kam dorazili všichni stávkující občané. V souvislosti s tím došlo v těchto dnech ke zformování Občanského fóra, a to především z řad zaměstnanců divadla. Překotným spádem pak byla ovlivněna příprava nadcházejících inscenací. V témže roce ale dochází o pokus znovuoživení tradice uvádět hry Voskovce a Wericha, což se setkalo s pozitivním ohlasem diváků.

2.2 90. LÉTA

Na počátku 90. let se ředitelem stává František Hromada, který do té doby plnil i funkci uměleckého šéfa souboru, tuto pozici po něm přebírá Pavel Pecháček, Hromadův protikandidát na postu ředitele. V témže období bylo opět nutné posílit zájem diváků o divadlo. Proto v sezóně 1991/1992 vzniká loutkový soubor Buchty a loutky, který cílí na nejmladší diváky, bohužel v sezóně 1993/1994 přesídluje do Prahy. Zároveň v tomto roce

soubor nastudoval projekt *Anatomie lásky aneb Commedia dell'amore*³⁸, který navazuje na tradiční žánr komedie dell'arte vycházející ze schematizace postav (sezóna 1991/1992).

V sezóně 1993/1994 dochází k založení klubu Reneta³⁹, které funguje jako dramatické studio pro děti, jež se svými představeními vystupují ve Studiu „d“.

Zásadní a náročná je pro divadlo sezóna 1994/1995, v níž dochází k inscenaci nejen Trnkovy Zahrady, ale také Janáčkovy Lišky Bystroušky či skrze studio mladých inscenování Chloé anebo co předcházelo pění dní⁴⁰. V tomto období také patří mezi členy chebského souboru Martin Myšička, který se později stává předním hercem Dejvického divadla.

V sezóně 1996/1997 pak dochází k obnovení tradice vánočních her – Chebských jesliček, které navazují na Schubertovu tradici. Osudným se divadlu stává noc z 5. na 6. dubna 1997, kdy divadlo zachvátil mohutný požár. Údajně dodnes neznámý žhář nechal zapálit sedačky v pravé části hlediště. Odtud se pak požár rozšířil i do dalších částí budovy. Kromě hlediště bylo zničeno i kompletní jeviště, vstupní prostory divadla i jednotlivé chodby a balkony. Zvenčí nebyly žádné škody patrné. Během rozsáhlé vnitřní rekonstrukce se soubor vydal na dráhu zájezdového divadla a své hry uváděl jak na františkolázeňské, tak i mariánskolázeňské scéně.

Sezóna 1997/1998 je zahájena na Chebském hradě, a to inscenací Fanfán Tulipán. Slavnostní znovuotevření divadla po rekonstrukci je naplánováno až na 4. května 1998, tedy 13 měsíců po požáru, který si nakonec pro rekonstrukci vyžádal téměř 30 milionů korun⁴¹.

V následující sezóně 1998/1999 dochází ke vzniku nového loutkového souboru s názvem KAŠE a PÁREK, zároveň dvojice nových herců (Tereza Kostková a Petr Mikeska), připravuje ve Studiu „d“ inscenaci pro nejmenší. Dále zůstává v chebském angažmá i režisér Branislav Mazúch, který se neváhá pouštět do širokého spektra divadelních her. Stejně tak zde v inscenaci Faust působí jako loutkovodič i Rostislav Novák, vnuk slavného loutkáře Matěje Kopeckého, nyní herec moderního cirkusu Cirk La Putyka. Ve stejném roce dochází k inscenování Hadriána z Římsů od V. K. Klicpery, která je uváděna na chebském hradě.

³⁸ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 316. ISBN 978-80-254-9904-7.

³⁹ Tamtéž, s. 330.

⁴⁰ Tamtéž, s. 336.

⁴¹ Tamtéž, s. 354.

Divadlo se bohužel potýkalo s finančními problémy, a to především ze strany radních, kteří nechtěli přispívat na divadelní kulturu a finance z rozpočtu raději věnovali fotbalistům či výstavbě zimního stadionu, tato informace opět vychází z Hromadovy publikace⁴².

V sezóně 1999/2000 dochází opět ke změně na postu ředitelském, této funkce se ujímá Miloš Růžička a předchozí ředitel František Hromada nahrazuje Branislava Mazúcha v roli uměleckého šéfa souboru, ten v divadle setrvává až do závěru sezóny 2000/2001.

Sezóna 2004/2005 je otevřena titulem určeným především dětskému divákovi, a to Stvořením světa zpracovaným na motivy filmu Jeana Effela. Na této inscenaci se poprvé podílí Zdeněk Bartoš, tehdy ještě jako student posledního ročníku DAMU (katedra činohry).

2.3 ARCHITEKTONICKÁ PODOBA DIVADLA PO ROCE 1989

Po rozsáhlé rekonstrukci, která byla ukončena na počátku 60. let, se k dosavadnímu dni žádné větší opravy nekonaly. Výjimkou je pouze rok 1997, kdy divadlo zasáhl mohutný požár, který zničil značnou část vnitřního vybavení budovy. Tato nehoda si žádala nutnou rekonstrukci, která proběhla velice rychle, a divadlo tak mohlo pokračovat ve své činnosti.

Během dalších let došlo pouze k tzv. kosmetickým úpravám celé budovy, kdy byl opraven vnější plášť budovy a fasáda. Také blízké okolí divadla (již zmiňované Divadelní náměstí) prošlo několika úpravami. V současné době se ve vnitřku budovy opět nachází i divadelní kavárna, která je divákům přístupná během přestávek jednotlivých představení a je hojně navštěvována.

---

⁴² HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 372. ISBN 978-80-254-9904-7.

3 OBDOBÍ ZDEŇKA BARTOŠE (2006–2016)

Následující kapitola shrnuje dění v Západočeském divadle v Chebu mezi lety 2006 až 2016. Většina zde uvedených informací vychází z rozhovoru s MgA. Zdeňkem Bartošem, PhD. ze dne 9. března 2018. Tato část práce tedy nabízí pohled na chebskou scénu, její diváky a soubor především z pohledu člověka, který se jako čerstvý absolvent DAMU snažil zformovat plně fungující profesionální scénu, zároveň ale kapitola staví na základech již zmiňované publikace Františka Hromady: *Historie chebského divadelního života*⁴³.

3.1 PROFIL ZDEŇKA BARTOŠE

Absolvent žurnalistiky, francouzštiny a DAMU vstupuje do Západočeského divadla jako hostující režisér již během sezóny 2004/2005. Během sezóny 2005/2006, která byla (jako již tradičně každým druhým – často se v materiálech divadla objevuje „lichým“ - rokem) uvedena festivalem Divadlo jednoho herce, se seznamuje s divadlem a jeho fungováním, a to až do 1. ledna 2006, od něž pak působí na postu uměleckého šéfa, a v této pozici setrvává dodnes.

Zdeňk Bartoš se narodil 31. července 1975 v Praze, kde vyrůstal a studoval až do svého odchodu do Chebu. Jeho pozitivní vztah k divadlu byl utvářen již od dětství, a to především působením v Dismanově rozhlasovém dětském sboru, kam chodil od svých osmi let a následoval tím tak tradici své rodiny (sbor navštěvovala jak Bartošova maminka, tak i strýc a dědeček). Dismanův soubor založený roku 1935 působí pod Českým rozhlasem a soustředí se na rozhlasový a divadelní rozvoj dětí od nejujtějšího věku. Mezi významné osobnosti Dismanova sboru patřili například Josef Vinklář, Tomáš Töpfer, Pavel Kohout, Václav Postránecký nebo oblíbený moderátor Marek Eben⁴⁴. Soubor oficiálně dělí své účastníky na Mladší a Starší dle věku. Někteří ze Starších dětí pak v tomto souboru působí jako asistenti vedoucích jednotlivých skupin mladších žáků, s nimiž také pracují. Právě na pozici spoluvěducího si Bartoš jako teenager poprvé vyzkoušel práci blízkou divadelnímu prostředí a uvědomil si, že divadlo je mu blízké a chtěl by jej poznat spíše ze strany organizační než herecké – poprvé si totiž v Dismanově sboru vyzkoušel základy jevištní

⁴³ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁴⁴ Osobnosti z Dismančat. In: *DRDS* [online]. [cit. 2018-02-27]. Dostupné z: <http://www.rozhlas.cz/drds/osobnosti/>

práce, a především práce s textem, s jeho převodem do živé podoby. Zároveň od svých 11 let začal pravidelně navštěvovat představení různých pražských divadel.

Sám tvrdí, že právě pozdější vysokoškolské studium na filosofické fakultě (studium žurnalistiky i francouzštiny) mu v budoucnu bylo velmi nápomocno – ať už během studií na DAMU, tak i během profesní kariéry. Pro studium žurnalistiky se rozhodl právě díky možnosti práce se slovem, nakonec u něj ale převládla chuť vyzkoušet si práci divadelní. Zároveň ale dodává, že studium žurnalistiky mu pomohlo především při práci s divadelními texty, poněkud s udržením pozornosti, neboť novinář se musí k jádru sdělení dostat tak, aby čtenářova pozornost neochabla, to samé pak platí i ve vztahu herce a diváka. V důsledku toho tedy označuje všechna svá tři studia (ať už dvě na FF UK tak i studium na DAMU) za navzájem se prolínající a dobře fungující v oblasti divadelního prostředí. Mimo jiné také uvádí, že přihlášku na DAMU si podal jen jako pokus o štěstí, zároveň chtěl ale předejít povinné vojenské službě (která byla později zrušena). Během těchto studií ještě současný umělecký šéf absolvoval stáž ve Štrasburku.

Nabídka na první inscenaci pro Západočeské divadlo přišla pro Zdeňka Bartoše v roce 2004 od tehdejšího ředitele Miloše Růžičky, který v pražském DISKu sháněl někoho, kdo by zinscenoval pohádku na motivy Efelova Stvoření světa. Vzhledem k tomu, že byla u publika oblíbená (a nakonec na repertoáru vydržela celých 10 let), dostal tento elév prostor realizovat se ještě během inscenace monodramatu pro Festival jednoho herce, jehož je nyní dramaturgem (konkrétně šlo o hru *Mirjam*, což je „*Komorní jednoaktovka pro mladou ženu věšící prádlo, jejího žárlivého ex-milence a dva muzikanty s klarinetem a harmonikou*“⁴⁵).

Úspěch obou inscenací byl korunován nabídkou pro čerstvého absolventa DAMU zcela výjimečnou – jednalo se o nabídku postu uměleckého šéfa (tehdejší šéfka svůj post právě opouštěla a ředitel chtěl na místo dosadit někoho mladého), kterým je dodnes. Svou cestu na západ tehdy označoval jako „*sudetskou misi*“⁴⁶. Zároveň při rozhovoru Bartoš tvrdil, že práce v regionálním divadle ho lákala i z důvodu intenzivnější práce a možnosti dlouhodobě formovat divadelní soubor.

---

⁴⁵ Divadlo jednoho herce 2005. In: *web Západočeského divadla v Chebu*. [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=djh&r=2005>

⁴⁶ Zdeněk Bartoš. In: *Interaktivní encyklopedie města Cheb* [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: <http://encyklopedie.cheb.cz/cz/osudy-a-tvare-chebu/zdenek-bartos>

Během svého působení v ZDCH se Bartoš rovněž zúčastnil i festivalu Quartet, během něž došlo k jakýmsi dílnám, v nichž se jednotlivá mezinárodní divadla (Francie, Srbsko, Maďarsko) inspirovala svou tvorbou navzájem, a kromě divadelní přehlídky došlo i k divadelním seminářům. Zároveň roku 2011 ukončil doktorské studium disertační prací s názvem *Divadlo a iluze*. V současné době se stále věnuje dramaturgii, režii i překladům z anglického a francouzského jazyka (především překladům nových inscenací, které jsou pak v Chebu často uváděny jako vůbec první v republice). V průběhu svého působení v Chebu, kde obvykle inscenuje zhruba 2–3 představení za sezónu, hostuje jako režisér i v dalších českých divadlech – například v Kladně nebo Boleslavi. Jako umělecký šéf má ve své kompetenci především prostudování her a posouzení jejich kompaktnosti se zbytkem repertoáru. Jak sám tvrdí, nedělá si nárok na právo veta a vše vždy konzultuje s dramaturgem divadla (nyní od ledna 2016 Martina Pokorná).

V roce 2018 se Bartoš stal i uměleckým šéfem divadla v Karlových Varech, jehož osud je teď částečně v jeho rukou, doposud totiž toto divadlo funguje od roku 2003 pouze jako stagiona bez stálého profesionálního hereckého souboru, což by Bartoš do budoucna nahradil alespoň vznikem souboru, který by zároveň působil jak v chebském, tak i v karlovarském divadle.

3.2 DIVADLO POD TAKTOVKOU ZDEŇKA BARTOŠE

Zdeněk Bartoš se stal oficiálním členem souboru Západočeského divadla v Chebu na samém počátku roku 2006. V tutéž dobu se umělecké vedení divadla taktéž rozrůstá o dramaturgyni Martu Ljubkovou, která měla do té doby zkušenosti pouze z působení na volné noze. Spolu s Bartošem pak dva roky tvoří stabilní inscenační duo. Sám Zdeněk Bartoš na svůj nástup do funkce vzpomíná takto: *„Představení se prakticky vůbec nehrála na „volnou kasu“, uvádělo se tři až pět večerních představení měsíčně výhradně pro nepočtené abonenty, zbytek byla dopolední představení pro školy. Některé inscenace dosáhly tří nebo čtyř repríz a byly stahovány (bez derniéry). Webové stránky byly neaktuální, ve foyer divadla nevisely portréty herců, měsíční tištěný program byla nepřehledná skládačka.“*⁴⁷ Během rozhovoru pan Bartoš dále uvedl, že v divadle chyběl pevný řád, sebevědomí, diváci, a celkově divadlu chyběl jakýsi „tah na branku“ a snaha moderním

⁴⁷ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 412. ISBN 978-80-254-9904-7.

způsobem komunikovat s divákem. Stěžejním problémem pak byla celková nesourodost divadla.

Divadlo v době svého příchodu považuje za nestandardně fungující, kdy spousta věcí byla pouze chaotických a neukotvených, což opět souvisí i s hraním „na volnou kasu“, které bylo do doby jeho příchod téměř tabu. To vše se mu ale v průběhu svého působení povedlo změnit – za nejzásadnější změnu svého působení skromně považuje to, že divadlo dnes funguje tak, jak má, tedy dokáže se vyrovnat běžným, zavedeným divadlům.

První sezóna pod novým vedením byla zakončena Divadelním banketem (jenž se udržel až do dnešní doby), při němž zároveň došlo k vyhlášená divácké ankety Zlatý Albrecht, v níž diváci každoročně volí nejoblíbenějšího herce, herečku a představení. V dalších letech došlo pouze k úpravě poslední kategorie – tedy k jejímu rozčlenění na dvě samostatné, diváci nyní zvlášť hlasují pro svoji nejoblíbenější inscenaci na hlavní scéně a zvlášť pro nejzdařilejší inscenaci ve studiu D. Zároveň ke svému 45. výročí profesionální chebské scény bylo v první Bartošově sezóně vydáno CD písní a úryvků aktuálních představení.

Hlavní scéna byla prostorem, kde se kromě současných inscenací – českých i zahraničních – objevovaly i hry klasické, a to především výrazně stylizované po stránce výtvarné, a tedy i kostýmní, často v novějších překladech (Bartoš, stejně jako velká část dalších divadel, upřednostňuje pro uvedení Shakespeara v ZDCH překlady Jiřího Joska, jehož jazyk je živější než tradiční překlady profesora Hilského). Během počátků Bartošova působení v ZDCH s divadlem také poprvé spolupracuje hudební skladatel Matěj Kroupa, který nejprve vytvořil hudbu pro pohádku Pekelná princezna a později i hudbu pro inscenaci Romeo a Julie (ve značně upraveném uvedení). Kroupa s divadlem spolupracuje dodnes a je jeho výsadním hudebním skladatelem.

Bartoš během svého působení dále experimentuje. Brechtův původně Kavkazský křídový kruh kvůli nedostupným autorským právům zpracovává sám spolu s Martou Ljubkovou (a opět s hudebním doprovodem vytvořeným Matějem Kroupou) a inscenuje jej jako Legendu o křídovém kruhu. Během této inscenace dochází především k razantní změně scény, kterou se stalo hlediště a dokonce i samotné balkóny, původní scéna pak fungovala jako místo pro usazení diváků.

Tandem Bartoš – Ljubková je velmi úspěšný, návštěvnost a obliba divadla mimořádně stoupá, některé inscenace dosahují až třiceti repríz. Marta Ljubková se ale nakonec rozhodne divadlo opustit, i když s ním nadále externě spolupracuje.

Na její místo tak v únoru roku 2011 nastupuje do funkce dramaturga Šimon Dominik, čerstvý absolvent režie na pražské DAMU⁴⁸. V Chebu pak působí celkem tři roky, a to až do prosince 2014, a kromě dramaturgie se zde věnuje i režii (například Škvoreckého Příběh inženýra lidských duší).

V roce 2011 pak nově vzniklý inscenační tandem Bartoš – Dominik připravuje inscenaci v rámci oslav 950. let od první zmínky o Chebu. Pro tuto mimořádnou příležitost si vybrali hru, která má svým obsahem velmi blízko k Chebu, a to hru anglického autora Henryho Glapthorna z roku 1639⁴⁹. Inscenace s názvem Tragédie Albrechta z Valdštejna byla napsána pouhých šest let po smrti slavného vévody, ale od té doby nelze zaznamenat žádné prameny, které by uváděly, zda byla vůbec ve své době předvedena publiku. Tato hra pak byla zcela logicky inscenována v autentickém prostředí Chebského hradu, ke kterému se váže i celý příběh tragédie, která se kdysi ve městě, podle dostupných historických pramenů, odehrála.

Významným milníkem pro historii divadla se pak během Bartošova působení stává v sezóně 2015/2016 mimořádný úspěch stávající členky souboru Pavly Janiššové, která obdržela cenu Thálie pro herce do 33 let. Bartoš doplňuje, že výhra mělo pro divadlo velký význam především proto, že chebské divadlo je mimopražské, zároveň byla mezi diváky cítit i hrdost a zvýšilo se tím i celkové sebevědomí občanů bývalých Sudet. Kromě toho tento úspěch výborně zapůsobil na zřizovatele (Město Cheb), pro které bylo takové ocenění důkazem, že má smysl nadále finančně podporovat a udržet divadelní scénu, která je jediná stálá v kraji.

Dalším úspěchem během Bartošova desetiletého období, které tato práce mapuje, pak bylo uvedení záznamu představení Cejch (autorem je Zdeněk Šmíd), které natočila Česká televize pro svoji stanici ČT Art pro cyklus s názvem Rok regionálních divadel⁵⁰, kde

---

⁴⁸Šimon Dominik. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=lide1&clen=31>

⁴⁹Tragédie Albrechta z Valdštejna. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZL>

⁵⁰Výroční zpráva 2016. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2016/VZ_2016.pdf

byla tato inscenace zařazena do skupiny Nových českých her (například spolu s inscenací na motivy románu Kateřiny Tučkové vyhnání Gerty Schnirch brněnského HaDivadla⁵¹). Děj hry je zasazen do prostředí Krušnohoří dvacátého století a líčí osudy německé rodiny v českém prostředí⁵².

3.2.1 VÝBĚR INSCENACÍ

V rámci rozhovoru Bartoš sděluje, že nasazení hudebních komedií (popř. muzikálů) či známých her do programu je vždy téměř sázkou na jistotu. Diváci čekají, zda se naplní to, co již sami znají např. triky v *Jak utopit doktora Mráčka*. Dle filmu Václava Vorlíčka byla v divadle na sklonku roku 2012 úspěšně uvedena stejnojmenná inscenace, která se – téměř vždy vyprodána – hrála dva roky. Autorem autentické hudební složky pak opět byl tradiční spolupracovník divadla Matěj Kroupa.

Dalším úspěšným hudebním představením pak byla adaptace slavné komedie *Pane, vy jste vdova!* a také uvedení *Divotvorného hrnce* v koprodukcii s Karlovarským městským divadlem a Karlovarským symfonickým orchestrem. Stejně tak byly u diváku oblíbené i původně filmové Almodóvarovy *Ženy na pokraji nervového zhroucení*, byly uvedeny v dubnu 2016, tedy téměř na konci období, které tato práce mapuje, s mimořádným úspěchem se však hrály až do února 2018.

Za podobně úspěšné pokládá Bartoš i konverzační komedie či monodramata uváděná v divadelním klubu. Alternativnější hry pak neposouvá na menší scénu D klubu, ale snaží se je předvést spíše v uvedení „za oponou“, popř. klasicky na hlavní scéně.

Zároveň dodává, že v případě, kdy inscenace není úplným kasovním trhákem, vždy si v programu své místo obhájí na sezónu až sezónu a půl, což lze stále považovat za velký úspěch pro divadlo, které existuje v zhruba třicetitisícovém městě. Jako příklad uvádí inscenace *Prolomit ledy*, *Každý má svou pravdu* nebo inscenaci současné německé autorky Loherové *Zloději*, kdy každá z těchto inscenací se na scéně udržela zhruba 12 repríz, pravděpodobně z důvodu, že byla pro chebského diváka těžko uchopitelná.

⁵¹ O projektu. In: *Rok regionálních divadel, Česká televize*. [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/0-rok-regionálních-divadel/9755-o-projektu/>

⁵² Cejch. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=reper&kus=AAG>

Během rozhovoru pan Bartoš dále uvedl, že chebské divadlo se může pyšnit velkým množstvím českých premiér. Díky překladatelským schopnostem uměleckého šéfa tak divadlo často uvádí novinky současné světové dramatiky poměrně krátce po jejich uvedení v zahraničí. I přes to, že se někdy jedná o riskantní krok do neznáma, kdy hry jsou, jak sám Bartoš tvrdí, „nevyzkoušené“, vždy se na repertoáru udrží poměrně dlouho. Kromě českých premiér a (osvědčené) klasiky jsou do programu zařazovány i experimentální a kontroverzní inscenace tak, aby byl výběr pro diváka co nejpestřejší a nejzajímavější.

Ohledně zájezdových představení se ZDCH snaží fungovat recipročně tak, aby divadlo, které chebský soubor pozve, poté odehrálo některou ze svých inscenací v Chebu a naopak.

Zároveň jsou některá zájezdová představení vybírána tak, aby přilákala diváky na dobře známé herecké hvězdy (Bartoš přímo uvádí Ivu Janžurovou nebo Boba Klepla). Tato představení mají vždy úspěch a jsou vyprodána, častou jsou součástí tematických balíčků, v nichž jsou obvykle 3 až 4 inscenace různého zaměření. Bartoš dále trefně poznamenává, že zájezdová představení s hvězdami „druhé kategorie“ pak pomáhají stálému divákovi uvědomit si kvalitu místního souboru a místních inscenací celkově.

3.2.2 VENKOVNÍ A SILVESTROVSKÁ PŘEDSTAVENÍ

Již se stalo tradicí, že každá sezóna ZDCH bývá uvedena i zakončena inscenací, která se neodehrává na prknech hlavní scény nebo scény divadelního klubu, ale je přesunuta do prostranství místního Chebského hradu původně z 12. století. Právě kvůli autentickému prostředí Bartoš hry zde inscenované nevybírám jen podle návštěvnosti, ale především podle toho, aby rezonovaly s tamějším autentickým prostředím. Často tedy pro uvedení na hradě vybírá z aktuálního programu klasické inscenace, v případě, že se právě hraje Shakespeare, je vždy velmi vysoká pravděpodobnost, že právě jeho scény bude diváky do sezóny vítat, nebo se s nimi bude před divadelními prázdninami loučit. Kromě Shakespeara zde byl uveden i Rostandův *Cyrano z Bergeracu* v režii Petra Mikesky, který v divadle jako herecký elév začínal svoji kariéru.

Stejně tak Bartoš během svého působení pokračuje i v již dříve nastolené tradici silvestrovských představení, která jsou zakončena slavnostním přípitkem k oslavě příchodu

nového roku. V prvním roce Bartošova působení byla pro toto uvedení zvolena adaptace Smetanovy Prodané nevěsty pod názvem Proč bychom se netěšili. Následující rok (sezóna 2008/2009) byla uvedeno autorské představení s názvem Tenkrát v Chebu na západě, o němž bude více rozvedeno v podkapitole „Hry věnované ZDCH“. Jak Bartoš uvádí, cílem silvestrovského představení je diváka především pobavit, z programu pro toto uvedení vybírá vždy buď komedii nebo komedii hudební. Obě tyto změny v tradičním programu jsou diváky značně vítaným zpestřením každé sezóny.

3.2.3 PROMĚNY SOUBORU

Současnou podobu svého souboru považuje jeho umělecký šéf za dostačující (aktuálně 13 členů), sám by za vhodnější považoval členů alespoň 15. Nedostatek je pak kompenzován častým hostováním, u některých herců se toto již stalo pravidlem (mezi stálé hosty divadla patří například Petr Batěk, dříve regulérní člen chebského divadelního ansámblu), popřípadě členové stálého souboru hrají i role mírně mimo svoji věkovou kategorii (nedochází však k tomu, že by herec věkově 20+ musel hrát otce od rodiny). Pokud je hra ovšem tak výjimečná a Bartoš spolu s dramaturgyní považují její uvedení za zásadní, nasadí hru stylizovanou, tedy upravenou tak, aby herci odpovídali postavám, které hrají (Bartoš v rozhovoru zmiňuje Havlovy Spiklence). Navíc dodává, že o divadle je z řad studentů/absolventů dramatických oborů zájem, sám pak ale tradičně objíždí jejich představení tak, aby mohl jejich herecké kvality posoudit na základě konkrétního jevištního projevu.

Během Bartošova působení zůstává stabilní jádro herců neměnné, k největším změnám dochází u herců nejmladší generace, kteří jako čerství absolventi chtějí sbírat zkušenosti na různých scénách. Výjimečný je případ chebského rodáka Miroslava Sabadina (nar. 1994), který se k souboru přidal v roce 2016 ještě jako student konzervatoře a vrátil se tak do svého rodného města, což se neděje příliš často.

3.3 TVORBA URČENÁ ZDCH

Divácky oblíbená tvorba, která vychází z místního, regionálního až mikroregionálního koloritu, je dle uměleckého šéfa napsána vždy na jeho vlastní popud – sám oslovuje autory s tím, aby pro chebské divadlo vytvořili hru, která se zakládá na místních reáliích. Jednou

z prvních takových inscenací bylo v sezóně 2007/2008 (mj. sezóna s podtitulem Sezóna prvotřídních žen a mužů) Tenkrát v Chebu na západě, které bylo nasazeno jako silvestrovské představení. Svým obsahem pak zpracovávalo soudobé chebské reálie, kdy na počátku stál pouze hrubý scénosled a základní nástin děje, který se pak rozrostl o „koláž z textů vznikajících až v průběhu zkoušení“⁵³.

Výjimečným představením, které bylo věnováno nejen ZDCH, ale dokonce přímo jeho dvěma herečkám – Evě Navrátilové a Jarmile Šimčíkové – byla inscenace uvedená v sezóně 2009/2010 pod názvem Nawratilowa Szymczykowa⁵⁴. Tu pod svým pseudonymem Leo Egerstein napsal herečkám téměř na tělo René Levínský (mj. autor hry Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou⁵⁵).

Mezi velmi úspěšná představení, která se svým obsahem přímo čerpají z místního koloritu, pak patřila Lázeňská veverka dramaturga vinohradského divadla Milana Šotka⁵⁶, která byla uváděna v klubu D mezi lety 2015–2017. Jak už název napovídá, jednalo se o komedii z lázní, konkrétně z lázní Františkových.

V současné době chce Bartoš navázat na autorské pohybové a groteskní představení Od praotce k tatíčkovu anebo Obrazy z českých pověstí a dějin (uváděno mezi lety 2010–2012⁵⁷), které reflektovalo vývoj české společnosti, jak už název napovídá, od doby praotce Čecha až po dobu „tatíčka“ Masaryka. K výročí založení českého státu tedy chce vytvořit inscenaci, která by plynule navázala na masarykovské období a provedla diváka dvacátým stoletím až do současnosti a znovu se dotkla i místní tematiky. Původní představení vzniklo ve spolupráci Zdeňka Bartoše s choreografkou Ivanou Dukić, bývalou primabalerínou srbského národního divadla. Ve stejném tandemu by Bartoš chtěl uvést i zmiňované pokračování.

⁵³ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 426. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁵⁴ Nawratilowa Szymczykowa. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-03]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=T>

⁵⁵ René Levínský. In: *Národní divadlo*. [online]. [cit. 2018-03-03]. Dostupné z: <https://www.narodni-divadlo.cz/cs/umelec/rene-levinsky>

⁵⁶ Lázeňská veverka. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-04]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=AAP>

⁵⁷ Od praotce k tatíčkovu. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-04]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZO>

3.4 SOUČASNÝ CHEBSKÝ DIVÁK

Bartoš v rozhovoru uvedl, že pevné divácké jádro Západočeského divadla v Chebu tvoří zhruba 300–500 diváků, příznivců divadla. Tento počet označuje Bartoš jako tvrdé, pevné jádro, které chodí jak na premiéry a derniéry, tak i na představení do „d“ klubu a účastní se i dalších divadelních aktivit, jako je například divadelní ples. Tyto pak považuje nejen za znalce „svého“ divadla, ale dokonce je přirovnává ke sněhové kouli, na níž se pak nabalují příbuzní či kamarádi tohoto jádra, kteří divadlo navštěvují sporadičtěji (obvykle právě na doporučení zmiňovaných stálých diváků). Sám umělecký šéf toto označuje jako zásadní, stěžejní věc pro chebské divadlo i divadlo vůbec. Jako další skupinu pak vnímá diváky, kteří navštěvují divadlo primárně s cílem se pobavit.

Věkově se mu publikum zdá vyváženě, většina diváků navštěvuje divadlo na tzv. volnou kasu, pravidelných abonentů je pak méně. Velice oblíbené jsou ale různé tematické balíčky (např. v období Vánoc), které zahrnují kromě premiér například i dovozová představení. Předplatné na celou sezónu si obvykle zakoupí ti, kteří nebydlí v Chebu, tedy mají přesně naplánováno kdy do divadla pojedou, chebské publikum chodí do divadla zcela intuitivně a není výjimkou, že se podaří sál o kapacitě zhruba 400 míst⁵⁸ na volnou kasu i vyprodat. Zároveň má pocit, že chebský divák je přístupný a otevřený současnému modernímu divadlu, i když návštěvnost není vždy odpovídající. Z doslechu ví, že někteří návštěvníci se v „d“ klubu cítí uvolněněji, většinou ale chodí na obě místa, která Bartoš považuje za navzájem se doplňující. Na hlavní scénu se snaží umisťovat výpravnější a větší inscenace, v Divadelním klubu jsou jako v komorním prostoru uváděny inscenace méně početně obsazené, s možností bližšího kontaktu s hercem.

3.5 DĚTI A MLÁDEŽ V ZDCH

Z řad veřejnosti se často ozývá, že chebské divadlo neuvádí dostatek pohádek pro děti, což Bartoš dementuje s tím, že jsou vždy na repertoáru divadla dvě až tři pohádky a zároveň není možné, aby v takovém počtu premiér a zároveň třináctičlenném hereckém souboru bylo uváděno pohádek více, navíc dokládá, že divadlo pro mateřinky je specifický

⁵⁸ Západočeské divadlo v Chebu. In: *Databáze divadel* [online]. [cit. 2018-03-04]. Dostupné z: <http://www.theatre-architecture.eu/cs/db.html?theatreId=46>

žánr. Proto je pak v kompetenci obchodního oddělení, aby zařídilo dovozová představení tak, aby přilákala dětského diváka do divadla.

Dle Bartošova názoru se divadlo i skrze dovozová pohádková představení snaží udržet si svou úroveň a výběr těchto inscenací není nijak nahodilý, vždy se jedná o prověřené a hojně navštěvované inscenace, které ve větší nebo menší míře odpovídají nastolené kvalitě představení pro děti, jež jsou součástí repertoáru ZDCH. Bartoš odhaduje, že během roku je na chebskou scénu dovezeno zhruba 20–30 inscenací určených nejmladšímu divákovi, ty jsou navíc doplněny pohádkami, které divadlo samo uvádí. Zájem o divadlo pro nejmenší diváky (mateřské školy a nižší stupeň základních škol) tedy v Chebu je a je plně pokryt.

Dále Bartoš dodává, že z chebského gymnázia není zájem o divadlo, a to především formou organizovaných návštěv, velký, tvrdí, že diváci z řad gymnazistů chodí do divadla spíše „na vlastní pěst“, než v důsledky výuky. Umělecký šéf uvádí, že chebské školy (a to především místní gymnázium) nenavštěvují divadlo v takové míře, v jaké by očekával. Problém vidí v tom, že návštěva divadla způsobuje problémy v organizaci výuky, a také to, že učitelé českého jazyka a literatury spíše přivedou studenty na uvedení klasiky jako na názornou ukázkou provedení klasické literatury (popř. literatury z maturitního kánonu), než na současnou dramaturgiu, která sice nahlíží na nynější svět z různých a leckdy neotřelých úhlů pohledu, ale pro výuku jako takovou není považována vyučujícími za přínosnou. Bartoš přímo tvrdí že „co je v osnovách, to se pro ty školy prodává samo“. Zdůrazňuje, že výhodou uvedení klasiky je, že studenti vidí oživlý text a především to, že takový text dokáže na jevišti fungovat a popřípadě i zaujmout, tedy má i potenciál vytvořit z mladých účastníků povinné školní návštěvy divadla jeho dobrovolné příznivce.

3.6 DIVADELNÍ KLUB „D“

Mimo hlavní budovu divadla stojící na Divadelním náměstí vlastní ZDCH ještě Divadelní klub „d“ (tzv. Děčko), které se nachází přímo proti vstupu do hlavní budovy. Zde se odehrávají komornější inscenace, které nevyžadují náročnou techniku nebo velký prostor, nároky na herce ale i na diváky však kladou stejné, jako je tomu na velké scéně. Zároveň zde divadlo inscenuje i monodramata, což je naprosto specifický žánr, který klade na herce neuvěřitelně vysoké nároky, proto Bartoš uvádí, že sám dává hercům na výběr,

zda se do zkoušení takové inscenace chtějí pustit, zájem ze strany ansámblu však zatím vždy je. S těmito inscenacemi pak často sklízí úspěch nejen během běžného programu divadla, ale především při již zmiňovaném bienále Divadlo jednoho herce, o kterém budu hovořit jedna z následujících kapitol.

Stěžejní byla pro „d“ klub Bartošova úvodní sezóna 2006/2007, kdy konečně došlo k navýšení počtu premiér zde uváděných her, do současné doby jsou to cca 3–4 premiéry ročně. Před Bartošovým příchodem byl klub užíván pouze okrajově, což se mu podařilo změnit, možná i díky sloganu „Přijďte v džínách do divadla“⁵⁹, který láka na uvolněnější atmosféru této scény. Z „d“ klubu se tedy stává plnohodnotná protiváha ke scéně v hlavní divadelní budově.

V současné době obliba „d“ klubu stále stoupá, i když lze s jistotou tvrdit, že si již své ustálené obecenstvo našel – většinou se jedná o návštěvníky hlavní scény, případně o předplatitele. Mimo představení se zde odehrávají také různé Improvizační večery, popř. je prostor zapůjčován k dalším akcím (koncerty, přednášky, vystoupení Slam Poetry aj.) Součástí „d“ klubu je i divadelní bar, v němž se diváci po představeních často setkávají se svými hrdiny z jeviště, což jistě přispívá k upevnění vztahu herec – divák, ale především vztahu divák – divadlo a divadelní prostředí jako takové.

3.7 DIVADLO JEDNOHO HERCE

Divadlo jednoho herce je festival v podobě bienále, který se v Chebu koná každé dva roky. Jeho cílem je předvést monodrama nejen v podání českých herců, ale například i herců, performerů nebo tanečníků ze zahraničí (Polsko, Slovensko, Itálie, Litva aj.)

Sám Bartoš tvrdí, že se jedná o zcela specifickou a jedinou přehlídku takového typu v České republice. Jako dramaturg festivalu uvádí svůj cíl, a to přivést vždy do Chebu v rámci této přehlídky alespoň jeden regulérní „kasaštyk“, tedy divácky atraktivní představení, u něž je jasné, že diváky přiláká, vyprodá se a sklídí v publiku úspěch (jmenuje monodrama Elišky Balzerové, Ivy Janžurové nebo Radima Vizváryho, držitele ceny Thálie 2016 za pantomimický výkon).

⁵⁹ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 422. ISBN 978-80-254-9904-7.

Během Bartošova působení se přehlídka konala celkem sedmkrát. Poprvé, v roce 2015 (jednalo se již o třináctý ročník), se jí zúčastnil ještě jako hostující režisér s inscenací *Mirjam*.

V dalších letech v rámci přehlídky ZDCH uvedlo inscenace *Patama k výbuchu* (2007, hra o přežití v protiatomovém krytu), *Maureen se nestačí divit* (2009, příběh Irky, která se do Čech přestěhuje za svým mužem), *Dokonale křehká cesta k růžovým poutům* (2011, představení reflektovalo život seriálového hrdiny v podání tehdejšího člena souboru Petra Konáše, který skutečně v seriálech hrál), *Psáno do písku* (2013, tématem život herečky a zpěvačky Ladky Kozderkové) a naposled během mapovaného období roku 2015 inscenace *Stařec, moře a dívka pod režijní taktovkou Braňa Mazúcha*.

3.8 DALŠÍ DIVADELNÍ AKTIVITY

Kromě nabitého programu na obou scénách je divadlo aktivní i mimo své pevné zázemí. Každoročně pořádá *Masopust* i tradiční *Mikulášskou nadílku*, na kterou chodí nejen děti organizované v rámci programu mateřských škol, ale i v odpoledních hodinách se svými rodiči.

Jednou z divácky velmi oblíbených akcí je pak každoroční *Divadelní ples*, o němž Bartoš tvrdí, že je zpravidla navštěvován tvrdým, pevným jádrem fanoušků. Každý rok má ples jiné tematické zaměření, které většinou vychází z některé z her, které jsou aktuálně na programu (v roce 2014 to byly masky ve stylu českých a světových muzikálů⁶⁰, v následujícím roce 2015 byly tématem slavné sochy či obrazy⁶¹).

Během Bartošova působení se také obnovuje tradice *Velkých divadelních pátků*, které probíhají zhruba jednou měsíčně v divadelním klubu. Programem jsou nejdříve vzpomínky na bývalé časy a tvůrce chebské scény vůbec. Od roku 2014 divadlo do programu divadelních pátků nasazuje improvizční večery, které sklízí u publika mimořádný úspěch. Další podobu těchto večerů pak představují koncerty nebo scénická čtení.

---

⁶⁰ Výroční zpráva 2014. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-05]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2014/ZDCH_VZ_2014.pdf

⁶¹ Výroční zpráva 2015. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-06]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2015/VZ_2015.pdf

Kromě výše zmíněného se herci ZDCH každoročně účastní festivalu Chebské dvorky, který pořádá chebská Galerie G4. Jedná se o: „*Open air festival uměleckých projektů*“⁶². Na programu se divadlo často podílí uvedením inscenace pro děti. Součinnost těchto dvou chebských kulturních center (ZDCH a Galerie G4) se tak stala pevným bodem programu každého ročníku tohoto festivalu.

Za další mimořádnou aktivitu divadla lze považovat i každoroční divadelní banket, který uzavírá sezónu. Právě během tohoto slavnostního večera dochází k vyhlášení ankety Zlatý Albrecht, která již byla přiblížena v kapitole 3.1 Divadlo pod taktovkou Zdeňka Bartoše.

Mimo jiné se pak divadlo účastní i celostátní akce Noc divadel, kdy členové souboru divákům představují divadlo, a především jeho prostory (šatny a celé zákulisí), součástí jsou i aktivity pro děti i dospělé (například možnost nacvičit spolu s herci taneční ukázkou z některého z aktuálně uváděných představení). Umělecký šéf divadla pak na vyžádání rád provází studenty středních škol (nejčastěji Gymnázia Cheb) zákulisím a pořádá s nimi besedy, v nichž jim přednáší o fungování divadla jak místního, tak i fungování divadel obecně.

3.9 SOUČASNÉ FINANCOVÁNÍ ZDCH

Na otázku ohledně financování divadla Bartoš odpovídá, že především kvituje vztahy divadla s městem, tedy se svým zřizovatelem. Tvrdí, že město podporuje chebskou scénu a váží si jí, považuje podporu za zcela dostačující a příspěvky z městské kasy za poměrně adekvátní. Bohužel na financování divadla, což je v kompetenci ředitele divadla (popř. produkčního), se nepodílí žádní mecenáši z řad soukromých subjektů – Bartoš uvažuje, že je to způsobeno vlivem umístění divadla (velké firmy schvalují granty z centrály v Praze a regionální divadlo tak pro ně není příliš lákavé).

Za další možný důvod pak považuje, jak sám tvrdí, mediální „*neprovařenost*“ divadla – o akcích není tak slyšet a divadlo není pro sponzory takovým lákadlem, jako jsou například sportovní akce. Příspěvek, popřípadě naturálie (např. příspěvky v podobě rekvizit) jsou pak

⁶² Chebské dvorky 2018. In: *chebske-dvorky.cz* [online]. [cit. 2018-03-06]. Dostupné z: <http://chebskedvorky.galerie4.cz/>

vítanými dary divadlu. Stálý generální partner divadla tedy prozatím neexistuje, zároveň ale Bartoš zdůrazňuje, že se o oslovení sponzoringových partnerů doteď nikdo nezasadil.

3.10 KOMUNIKACE DIVADLA S VEŘEJNOSTÍ

Aby se divadlo přiblížilo divákovi a získalo si ho na svou stranu, je pro něj nutností, kromě širokého a kvalitně zinscenovaného programu, také přímá komunikace s divákem mimo prostory divadla.

Za hlavní marketingový tah Bartoš pokládá jakési tematické zastřešení každé sezóny, které funguje od jeho příchodu až doposud. Ucelený název každé sezóny se snaží přilákat, ale především informovat své abonenty a potenciální diváky obecně k tomu, aby se do divadla vůbec vydali. Tento název se obvykle zakládá na leitmotivu, který lze pozorovat ve většině premiér dané sezóny, než že by se dramaturgie cíleně snažila tento název jednotlivými inscenacemi naplnit (toto pojmenování tedy obvykle vzniká až po vytvoření dramaturgického plánu na konkrétní sezónu). Jako příklad lze uvést například sezónu 2006/2007 pod názvem Velké příběhy lásky (uváděny byly inscenace Máj, Kytice, Nevyléčitelní, silvestrovské Proč bychom se netěšili Dívka snů, Romeo a Julie⁶³ aj.), nebo sezónu 2008/2009 pojmenovanou jako Sezóna nečekaných tajemství (v níž byly inscenovány např. Večer tříkrálový, dětské představení Dobrodružství Sindibáda mořeplavce, Každý má svou pravdu nebo Stoppardovo Na flámu⁶⁴).

Veškeré informace o divadle jsou pak uvedeny na jeho webových stránkách (viz <http://www.divadlocheb.cz/main.php>), které jsou neustále aktualizovány. Kromě aktuálního programu (z něhož je možno se dostat k online nákupu vstupenek k jednotlivým představením) a novinek jsou zde k dohledání informace o celém souboru (jak o hercích, tak i o technických pracovnících), dále se zde nachází přehled aktuálních, připravovaných i již derniérovanych představení. Samotnou sekci pak tvoří Festival jednoho herce, stejně tak jako stránka věnující se stručné historii ZDCH. Součástí webu byla dříve i diskuze, v níž se obvykle diváci vyjadřovali k jednotlivým uvedením, popř. zde kladli své dotazy. Tato sekce byla nedávno zrušena a plně ji nahrazují facebookové stránky divadla.

⁶³ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 420. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁶⁴ Tamtéž, s. 432.

Pod facebookovým odkazem⁶⁵ lze nalézt stránky, které jsou přizpůsobeny této platformě. Zde se nachází ty nejaktuálnější informace z dění v divadle, jsou zde často avizována poslední volná místa na jednotlivá představení, často se zde objevují vtipně komentované fotky ze zkoušení jednotlivých inscenací. Bartoš tuto platformu hodnotí jako daleko rychlejší, pohodlnější a přístupnější pro současného diváka (a zároveň i uživatele těchto sítí). Stejně podmínky pak splňuje i nově zřízený instagramový účet divadla (viz https://www.instagram.com/zapadoceske_divadlo/), na němž divadlo sdílí fotky a krátká videa tak, aby opět přilákalo zájemce o divadelní tvorbu. Nutno dodat, že první fotografie na platformě Instagram pochází z ledna 2018, nejedná se tedy již o období, kterým se tato práce zabývá, přesto autorka práce považuje za důležité toto zmínit.

Co se tištěných médií týče, spolupracuje ZDCH s místním Chebským deníkem, který nejčastěji publikuje (po drobných autorských zásazích novinářů) tiskové zprávy, které mu ZDCH poskytne. Další spolupráce s médii pak probíhá s karlovarskou přílohou celostátního deníku Mladá fronta Dnes. Sám Bartoš označuje spolupráci s MF Dnes za nejpřínosnější, neboť jak v rozhovoru uvádí, autorem těchto článků je novinář Josef Šorfa, který má k divadlu blízký vztah a své poměrně rozsáhlé články publikuje nejen k aktuálním premiérám, ale i ke zkouškám jak na scéně, tak ke zkouškám kostýmním. V obou médiích jsou pak dle Bartoše v různých časových intervalech uváděna „kolečka rozhovorů“ s jednotlivým herci chebského souboru.

3.11 BARTOŠOVA REFLEXE VLASTNÍ PRÁCE

Nutno dodat, že Bartoš jako umělecký šéf je dle rozhovoru člověk velice skromný, přesto s nezpochybnitelnými profesními kvalitami.

Na otázku ohledně svého úspěchu během mapovaného období 2006-2016 odpovídá, že za něj považuje přeorganizování chodu celého divadla, tedy že se fungování během jeho působení zde ustálilo a funguje jako další běžné scény a skrze svou pozici na periferii není popelkou a je řazeno do kontextu českých divadel a funguje tak, jak má.

⁶⁵ Západočeské divadlo v Chebu. In: *Facebook* [online]. [cit. 2018-03-06]. Dostupné z: <https://www.facebook.com/Z%C3%A1pado%C4%8Desk%C3%A9-divadlo-v-Chebu-132728453494321/>

Skromně dodává, že ho potěšila inscenace Šmídova Cejchu, který kromě toho, že byl oblíben u diváků, byl navštěvován i v rámci organizovaných školních představení. Dalším úspěchem této inscenace pak bylo i jeho dříve zmiňované uvedení v České televizi v rámci cyklu Rok regionálních divadel. Mimo to se inscenace hrála i v Bavorsku a na chebské scéně se udržela celé čtyři sezóny.

Během rozhovoru byl pan Bartoš tázán i ohledně problémů, které se během jeho desetiletého působení v Západočeském divadle objevily. Kromě běžných onemocnění herců (kdy je představení buď přeobsazeno nebo nahrazeno jiným), neshledává Bartoš za své působení během let 2006–2016 nic za zásadní problém, který by nějak významně negativně ovlivnil nebo narušil fungování divadla a souboru jako takového. Jediným nešvarem a značným problémem chebského divadla (a dalo by se říci divadla obecně) je tak, jak sám umělecký šéf označuje, „chronický podstav“ technických pracovníků. Za jeho původce považuje nejen nepravidelnou pracovní dobu, vysokou náročnost práce, ale především minimální platové ohodnocení těchto pozic, jemuž silně konkuruje chebský Průmyslový park, který v současné době zaměstnává mnoho lidí s (podle Bartošových odhadů) minimálně jednonásobně vyšším platovým ohodnocením, než jaké je schopno divadlo, jehož zřizovatelem je město, poskytnout. Bartoš konkrétně uvádí, že v současné době divadlo zaměstnává pouze pět kulisáků, což považuje bolestně nedostatečné. Za ideální by pak považoval stav, kdy by divadlo mělo alespoň dvě skupiny (skládající se celkem z nejméně sedmi pracovníků), které by se navzájem mohly střídat a rozdělily by si tak pracovní povinnosti. Sám po výčtu důvodů proč divadlo nemá dostatek technických pracovníků, zdůrazňuje, že při současné míře nezaměstnanosti a nabídce práce mají potenciální zaměstnanci lepší podmínky (minimálně finanční) např. v nadnárodních potravinových řetězcích nebo na již zmiňované průmyslové zóně, práce v divadelním zákulisí je spíše pro opravdové nadšence tohoto prostředí. Jako konkrétní příklad uvádí, že po odchodu bývalého osvětlovače do penze (kdy osvětlovač kromě technických předpokladů musí mít také vyvinutý cit a estetiku pro práci se světlem a zároveň musí být dobrým partnerem jednotlivým režisérům), shánělo divadlo na tento post pracovníka více než dva roky. Problém pak i představuje to, že v Chebu jako ve třicetitisícovém městě je téměř nemožné odborníka takovéto specializace sehnat (nakonec se divadlu podařilo najít nadšence, který hoří nadšením pro práci v divadle a finanční stránka pro něj není stěžejní).

Mezi své oblíbené inscenace pak pan Bartoš řadí ty, na nichž se buď podílí autorsky, nebo jsou psány pro divadlo, popřípadě se jedná o nepravidelné texty, adaptace literatury nebo filmu vycházejí z filmové předlohy a na něm tedy je, aby filmové zpracování převedl na divadelní prkna. Lze říci, že i po několika letech práce je stále nadšen pro nové výzvy, které práce v divadle, a především práce s herci a s textem přináší.

Na autorku práce jako na budoucí vyučující českého jazyka a literatury pak apeluje s tím, aby své budoucí studenty přivedla do divadla, aby u nich došlo k vytvoření vztahu k tomuto specifickému druhu umění, které, jak sám velmi trefně přiznává, není pro každého.

Sám by v Chebu přivítal vznik Klubu mladého diváka, jehož fungování má svou tradici především ve větších městech (jako příklad uvádí Prahu). Posláním tohoto klubu by bylo přilákat do divadla publikum z řad studentů středních škol (v Chebu jsou střední školy celkem tři – Gymnázium Cheb, Střední zdravotnická škola a Integrovaná střední škola), v rámci zvýhodněné ceny by mohli studenti navštívit normální večerní představení a nemuseli by se tak omezovat na dopolední představení organizována školou, kterou navštěvují.

Vzhledem k tomu, že se v době krátce před rozhovorem (únor 2018) Bartoš stal uměleckým šéfem i Karlovarského městského divadla, do budoucna vidí potenciál především ve vzniku krajské činohry, která by fungovala současně v Chebu i v Karlových Varech, kdy uvádí konkrétní příklad na středočeském divadle, které fungovalo zároveň jak na Kladně, tak i v Mladé Boleslavi. Odkazuje pak na Ostravu, která má dohromady více obyvatel než celý Karlovarský kraj dohromady, a přesto v ní funguje celkem pět divadel, z čehož usuzuje, že dvě scény by se mohly v kraji udržet, popřípadě vidí budoucnost v koprodukcii těchto dvou scén – karlovarské a chebské.

Jeho přáním do budoucna je, aby si chebská scéna udržela svůj nastolený standard, a tedy i vysokou kvalitu nejen co do výběru her, ale i způsobu jejich uvedení a obsazení tak, aby s místním divadlem byli spokojeni nejen diváci, ale i politická reprezentace Chebu, Karlových Varů i kraje jako takového, jejíž podpora je pro divadlo zásadní. S tím se pojí i nadále adekvátní finanční podpora z městské kasy, popřípadě sponzorů, která by i nadále měla být dostačující potřebám takové scény.

I přes to, že Bartoš jako umělecký šéf má značný a lze říci, že pozitivní vliv na dění v divadle, sám se nepovažuje za toho, kdo by byl chebským obyvatelům nějak povědomý tak, jako se to děje hercům souboru, kteří jsou běžně občany města poznáváni.

Závěrem lze říci, že to, co Bartoš při svém příchodu do Chebu po absolvování DAMU označoval za sudetskou misi, se mu povedlo dovést k výborným výsledkům. Z malého regionálního divadla vytvořil profesionální, sebevědomou scénu, jejíž renomé je známo napříč republikou. Sám tvorbou divadla silně rozvíjí a během svého desetiletého působení dokázal scénu Západočeského divadla přetvořit ve scénu velmi vysoké kvality, která zůstává zcela nepoznamenaná svou pozicí v bývalých Sudetech.

Pod vedením Zdeňka Bartoše se ZDCH stalo profesionálně fungující scénou, jejíž důležitost si uvědomují nejen občané Chebu, ale celý kraj a jeho političtí představitelé.

ZÁVĚR

Cílem této práce bylo vytvořit přehled o dění a vývoji scény a souboru v Západočeském divadle v Chebu, a to konkrétně mezi lety 2006 až 2016, tedy v období, kdy do divadla jako umělecký šéf souboru nastoupil čerstvý absolvent DAMU MgA. Zdeněk Bartoš, PhD., který v této funkci působí dodnes. První dvě části práce mapují vývoj chebského divadla od jeho prvopočátku až do roku 1989 a vycházejí tak z dostupných pramenů, a především z Hromadovy publikace.⁶⁶ Třetí část je datovaná od nástupu pana Bartoše do funkce roku 2006 až po jeho desetileté působení na tomto postu, tedy do roku 2016.

Lze říci, že Bartošův příchod měl na působení Západočeského divadla v Chebu vliv zcela zásadní, neboť jako čerstvý absolvent DAMU a divadelní elév se pustil do těžké práce s ustálením scény divadla umístěného v bývalých Sudetech. Z chaoticky fungujícího regionálního divadla, které až do Bartošova nikdy nehrálo na volnou kasu a nemělo příliš pevnou diváckou základnu, se mu podařilo vytvořit kvalitní scénu, která je úspěšně řazena do kontextu celorepublikových divadel. Jeho příchod, který sám označoval jako „sudetskou misi“, lze považovat za významný krok kupředu pro celou chebskou scénu a její uspořádání.

I přes to, že Bartoš sám působí velice skromně, je nedílnou součástí chebského kulturního života, neboť skrze svou tvrdou a kvalitně odvedenou práci zásadně přispěl k rozvoji divadla, které je svou polohou vzdáleno kulturnímu dění centra republiky, čímž ovlivňuje kulturní život obyvatel nejen třicetitisícového Chebu, ale celého kraje. Jak je již zmíněno v práci, krajské město Karlovy Vary si nedokázalo udržet svou scénu do dnešních dní, chebské divadlo je tak jedinou stálou divadelní scénou celého kraje. Bartoš však jako nadšený a zapálený profesionál nejen místní scénu udržet, ale dokázal především úroveň chebského divadla významně pozdvihnout a udržet na skvělé úrovni i přesto, že se původně jednalo o divadlo pouze okresní. Právě díky působení pana Bartoše je Západočeské divadlo v Chebu zásadním místem kulturního dění a výběrem repertoáru se i z mladého publika snaží vychovat novou generaci divadelních příznivců.

---

⁶⁶ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. ISBN 978-80-254-9904-7.

Jako autorka práce považuji za zásadní informaci také to, že jsem se během zpracování informací o působení pana Bartoše potýkala s četnými nedostatky v podobě zdrojů, z nichž by se dalo čerpat. Předpokládám, že je to způsobeno především dvěma vlivy, a to zaprvé tím, že se jedná o období v podstatě aktuální, čili k němu kromě několika výročních zpráv neexistují žádné hlubší, spolehlivé prameny, popřípadě většina zdrojů je vlivem doby dostupná online. Několikrát zmiňovaná Hromadova publikace⁶⁷ sice zpracovává historii Západočeského divadla v Chebu až do roku 2011, tedy do roku, kdy pan Bartoš již v divadle několik let působil, nepřináší ale žádné detailní svědectví o tom, k jakým zásadním změnám během jeho práce došlo.

Za druhý zásadní důvod nedostatku pramenů považuji to, že v rámci polohy divadla (již několikrát zmíněné bývalé Sudety, samotný okraj republiky) zde neexistují erudovaní odborníci, z jejichž recenzí, kritik či příspěvků by bylo možno čerpat informace vhodné ke zpracování (přesto, že místní deník se o divadle zmiňuje, jedná se spíše o práci regionálních, místních pisatelů, než o odborníky divadelní vědy).

Zároveň je ale nutno vyzdvihnout kvalitu publikace⁶⁸ bývalého ředitele divadla Františka Hromady, jež se stala zásadním zdrojem pro zpracování této práce, a to především do doby nástupu uměleckého šéfa MgA. Zdeňka Bartoše, PhD. do své funkce. Druhým takovým zásadním zdrojem pak byl samotný rozhovor s panem Bartošem, jehož vstřícnost, skromnost a otevřenost dala vzniknout podstatné části této práce. I přes to, že není možné na základě osobních vzpomínek poskytnout zcela detailní přehled o dění v divadle během let 2006–2016, na základě téměř mravenčí práce a práce s útržky jednotlivých informací z různých zdrojů zde předkládám vše, co se mi jako autorce práce na téma zcela aktuální a nezpracované podařilo po dlouhodobém studiu pramenů získat.

---

⁶⁷ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁶⁸ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. ISBN 978-80-254-9904-7.

RESUMÉ

The key purpose of this thesis is to bring an overview of the ten-year-long career from 2006 to 2016 of MgA. Zdeněk Bartoš, PhD. in the position of an artistic director at the West Bohemian Theatre in Cheb.

The first part of this work covers the era from the 14th century up to the year 1989, when the Velvet Revolution took its place. It displays the very beginnings of theatre history in the microregion of Cheb. Followingly, the second chapter deals with the years between 1989 and 2006. The third and most important part of this work then depicts the significant impact made by the novice, Zdeněk Bartoš, whose career has begun and still continues in the most western part of the Czech Republic. Most of the sources used for this work may be found online. Due to the very contemporary topic there were no solid sources covering deeply the issue addressed by this work. All the material and information presented in the third part are an outcome of the author's hard work with tiny pieces of information, that were considerably hard to find. In addition to this, the interview made between the author of this thesis and Mr. Bartoš is then the most significant source as it brings great and complete overview of the ten years, in which the West Bohemian Theatre changed both its functioning and its reputation. The Sudetenland's theatre with broken self-confidence has become a very confident scene with high-quality plays and high-quality ensemble under the sensitive leadership of hardworking and very humble MgA. Zdeněk Bartoš, PhD., thanks to whom the cultural life in such distant part of the republic stays alive.

SEZNAM LITERATURY

1. BERNARD, Jan. *Co je divadlo*. Praha: SPN, 1983. Pomocné knihy pro žáky (Státní pedagogické nakladatelství).
2. GAJDOŠ, Július. *Od inscenace k instalaci, od herectví k performanci*. Praha: KANT, 2010. Disk, sv. 16. ISBN 978-80-7437-037-3.
3. GRONEMEYER, Andrea. *Divadlo*. Brno: Computer Press, 2004. Malá encyklopedie (Computer Press). ISBN 80-251-0208-4.
4. HOGGARD, Pavlína. *Muzikál na prahu tisíciletí: mezi komercí a elitou – možnosti reformy muzikálového divadla v době (post)moderní*. Brno: RETYPO, 2000. ISBN 80-902925-0-X.
5. HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. ISBN 978-80-254-9904-7.
6. KARPATSKÝ, Dušan. *Labyrint literatury*. 4., rozš. a upr. vyd. Praha: Albatros, 2008. Albatros In. ISBN 978-80-00-02154-6.
7. MÜLLER, Václav. *Základy divadelní techniky*. Brno: Městské kulturní středisko S.K. Neumanna, 1972.
8. OSOLSOBĚ, Ivo. *Muzikál je, když ..* Praha: Supraphon, 1967.
9. OSOLSOBĚ, Ivo. *Divadlo, které mluví, zpívá a tančí: teorie jedné komunikační formy*. Praha: Editio Supraphon, 1974.
10. VANĚK, Jan J. *Muzikál v Čechách, aneb, Velký svět v malé zemi*. S.l.: První Nakladatelství Knihcentrum, 1998. ISBN 80-86054-67-5.
11. VLK, Jaroslav. *Západočeské divadlo v Chebu 1961-1986*. Cheb: Západočeské divadlo, 1986.
12. VYSTYD, Luděk. *Architektura – Cheb a okolí*. Cheb: Turistické infocentrum, 2005.
13. JUSTL, Vladimír a ŠMERALOVÁ, Eva. ed. *Divadlo jednoho herce: sborník vyznání a úvah, statí a dokumentů*. Praha: Svaz českých dramatických umělců, 1989.

ONLINE ZDROJE

1. Bartoš Zdeněk. In: *Aura-Pont*. [online]. [cit. 2018-03-10]. Dostupné z: <http://www.aura-pont.cz/bartos-zdenek-p2936.html>
2. Cejch. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=reper&kus=AAG>
3. Divadlo jednoho herce 2005. In: *web Západočeského divadla v Chebu*. [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=djh&r=2005>
4. Divadlo. In: *Internetová jazyková příručka* [online]. [cit. 2018-01-16]. Dostupné z: <http://prirucka.ujc.cas.cz/?slovo=divadlo>
5. Dům Turkova hlava. In: *Interaktivní encyklopedie města Cheb* [online]. [cit. 2018-01-15]. Dostupné z: <http://encyklopedie.cheb.cz/cz/encyklopedie/dum-turkova-hlava>
6. Gustav Nosek. In: *Interaktivní encyklopedie města Cheb* [online]. [cit. 2018-03-16]. Dostupné z: <http://encyklopedie.cheb.cz/cz/osudy/gustav-nosek>
7. Chebské dvorky 2018. In: *chebske-dvorky.cz* [online]. [cit. 2018-03-06]. Dostupné z: <http://chebskedvorky.galerie4.cz/>
8. Lázeňská veverka. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-04]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=AAP>
9. Nawratilowa Szymczykowa. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-03]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=T>
10. Novým uměleckým šéfem karlovarské činohry bude od ledna Zdeněk Bartoš. In: *Karlovarský deník* [online]. [cit. 2018-03-07]. Dostupné z: https://karlovarsky.denik.cz/kultura_region/novym-umeleckym-sefem-karlovarske-cinohry-bude-od-ledna-zdenek-bartos-20170510.html
11. O divadle se Zdeňkem Bartošem. In: *Respekt* [online]. [cit. 2018-03-10]. Dostupné z: <https://www.respekt.cz/rozhovory/o-divadle-se-zdenkem-bartosem>

12. O divadle. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-12].
Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=historie&nabi=amodiv>
13. O projektu. In: *Rok regionálních divadel, Česká televize*. [online]. [cit. 2018-03-01].
Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/0-rok-regionalnich-divadel/9755-o-projektu/>
14. Od praotce k tatíčkoví. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-04]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZO>
15. *Osobnosti z Dismantat*. In: DRDS [online]. [cit. 2018-02-27]. Dostupné z:
<http://www.rozhlas.cz/drds/osobnosti/>
16. Provaziště. In: *Internetová jazyková příručka* [online]. [cit. 2018-02-01]. Dostupné z: <http://prirucka.ujc.cas.cz/?slovo=provazi%C5%A1t%C4%9B>
17. René Levínský. In: *Národní divadlo*. [online]. [cit. 2018-03-03]. Dostupné z:
<https://www.narodni-divadlo.cz/cs/umelec/rene-levinsky>
18. Šimon Dominik. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-01].
Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=lide1&clen=31>
19. Tragédie Albrechta z Valdštejna. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online].
[cit. 2018-03-01]. Dostupné z:
<http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZL>
20. Výroční zpráva 2014. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-05]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2014/ZDCH_VZ_2014.pdf
21. Výroční zpráva 2015. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-06]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2015/VZ_2015.pdf
22. Výroční zpráva 2016. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2016/VZ_2016.pdf
23. *web Západočeského divadla v Chebu*. [online]. [cit. 2018-03-15]. Dostupné z:
<http://www.divadlocheb.cz/>

24. Západočeské divadlo v Chebu. In: *Databáze divadel*. [online]. [cit. 2018-03-04].
Dostupné z: <http://www.theatre-architecture.eu/cs/db.html?theatreId=46>
25. Západočeské divadlo v Chebu. In: Facebook [online]. [cit. 2018-03-15]. Dostupné z:
https://www.facebook.com/Z%C3%A1pado%C4%8Desk%C3%A9-divadlo-v-Chebu-132728453494321/?hc_ref=ARQjl3fGb1IAAhTmXtnn-u4IooY3PY6jeui1uHqQMH6ITef64Z1YO7C4_VdSBFRxyR4&fref=nf
26. Západočeské divadlo v Chebu. In: Instagram [online]. [cit. 2018-03-15]. Dostupné z:
https://www.instagram.com/zapadoceske_divadlo/
27. Zdeněk Bartoš. In: *i-divadlo.cz* [online]. [cit. 2018-03-10]. Dostupné z:
<https://www.i-divadlo.cz/profily/zdenek-bartos>
28. Zdeněk Bartoš. In: Interaktivní encyklopedie města Cheb [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: <http://encyklopedie.cheb.cz/cz/osudy-a-tvare-chebu/zdenek-bartos>

PŘÍLOHY

Příloha I Obrázek 1 – Budova Západočeského divadla v Chebu

zdroj: O divadle. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-12].

Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=historie&nabi=amodiv>

Příloha II Obrázek 2 – Budova divadelního klubu „d“

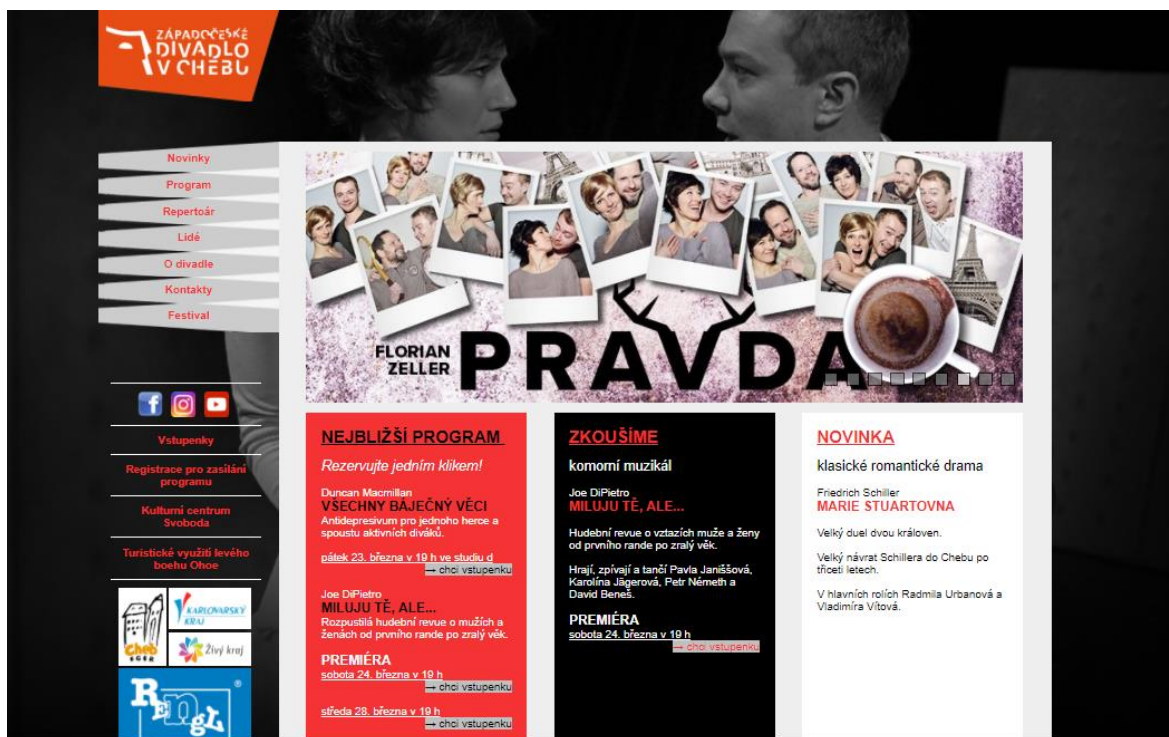
zdroj: Divadelní klub „Děčko“. In: *Facebook* [online]. [cit. 2018-03-12]. Dostupné z:
https://scontent.fprg2-1.fna.fbcdn.net/v/t1.0-9/523822_407585275975761_2095939377_n.jpg?_nc_cat=0&oh=7bbb97f039d398e63b125da6dfe17dc1&oe=5B400EC8

Příloha III Obrázek 3 – Mgr. Zdeněk Bartoš, PhD. - umělecký šéf ZDCH

zdroj: Novým uměleckým šéfem karlovarské činohry bude od ledna Zdeněk Bartoš. In: *Karlovarský deník* [online]. [cit. 2018-03-07]. Dostupné z: https://karlovarsky.denik.cz/kultura_region/novym-umeleckym-sefem-karlovarske-cinohry-bude-od-ledna-zdenek-bartos-20170510.html

Příloha IV Obrázek 4 – Současný vzhled webových stránek divadla

zdroj: web Západočeského divadla v Chebu. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-16]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/>

Příloha V Obrázek 5 – Online podoba programu ZDCH

	Březen		Duben	
Novinky				
Program				
Repertoár				
Lidé	pá 23. 3. 10:00	Miluju tě, ale...		ZDCH veřejná generálka
O divadle	pá 23. 3. 19:00	Všechny báječné věci	R	studio d
Kontakty	so 24. 3. 19:00	Miluju tě, ale... - PREMIÉRA	R	ZDCH skupina P
Festival	út 27. 3. 10:00	Marie Stuartovna		ZDCH
	út 27. 3. 19:00	MANŽELSKÝ ČTYŘÚHELNÍK Agentura Fanny Praha - host		ZDCH skupina S
	st 28. 3. 19:00	Miluju tě, ale...	R	ZDCH skupina E
	čt 29. 3. 19:00	Dva životy pana Perla	R	ZDCH DERNIÉRA
	pá 30. 3. 19:00	Pravda	R	studio d
	so 31. 3. 19:00	Othello	R	ZDCH

© Západočeské divadlo v Chebu | Tvorba webu: Žij rád Multimedia | webmaster@divadlocheb.cz | Grafika: K. Wewiorová

zdroj: Program. In: *web Západočeského divadla v Chebu*. [online]. [cit. 2018-03-16].

Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=program>

Příloha VI Obrázek 6, 7 – Stránka ZDCH věnovaná Zdeňku Bartošovi

ZÁPADOČESKÉ DIVADLO V CHEBU

Novinky
Program
Repertoár
Lidé
soubor
management
zkušiči
O divadle
Kontakty
Festival

Facebook Instagram YouTube

Vstupenky
Registrace pro zaslání programu
Kulturní centrum Svoboda
Turistické využití levého břehu Ohře

KARLOVARSKÝ KRAJ
Žij kraj
Reogiz
plakátovací plochy

Fotografie

Zdeněk Bartoš

umělecký šéf, režisér

Narozen roku 1975 ve zpmení Lva | Pochází z Prahy | Vystudoval režii na Katedře činoherního divadla DAMU v Praze pod vedením Jaroslavy Šiktancové a Lukáše Hlavici | V ZDCH od ledna 2006

V Západočeském divadle dosud inscenoval:

2018
Marie Stuartovna (Friedrich Schiller)
Sex na vlnách (Norm Foster)

2017
Podivný případ se psem (Simon Stephens podle románu Marka Haddona)

2016
Adéla ještě nevečeřela (Jiří Brdečka, Oldřich Lipský, Radek Balaš, Ondřej Brousek)

2015
Ženy na pokrají nervového zhroutení (David Yazbek a Jeffrey Lane podle Pedra Almodóvara; vlastní překlad a texty písní)

zdroj: Zdeněk Bartoš. In: *web Západočeského divadla v Chebu*. [online]. [cit. 2018-03-16].
Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=lide1&clen=20>

2015
V Davidově rouše (Terrence McNally)
Strašná má velké oči (Jaroslav Pačovský)
Král jelenem (Carlo Gozzi; vlastní úprava)
Cejch (Zdeněk Smíd; vlastní dramaturgie)

2014
Shapira (Karol Sidon)

2013
Divotvorný hmeč (Burton Lane, Edgar Yip Harburg, Fred Saidy; úprava V+W)
Přehrada (René Levinský)
Sen čarovné noci (William Shakespeare)

2012
Fimfárum (Jan Werich; vlastní dramaturgie a texty písní)
Chyba spojení (Anupama Chandrasecharová)
Dobře placená procházka (Jiří Suchý, Jiří Šlitr)

2011
Kacířka (Richard Bean; vlastní překlad)
Práce nádenní, lásky trápení (Johanna Kapteinová)
Tři sestry (Anton Pavlovič Čechov)

2010
V osm u archy (Ulrich Hub)

2009
Pane, vy jste vdova! (Miloš Macourek, Václav Vorlíček)
Nawrotłowa Szymczykowa (Planoucí srdce) (Leo Egerstein)
Každý má svou pravdu (Luigi Pirandello; vlastní překlad)

2008
Na rámu (Tom Stoppard)
Legenda o křídovém kruhu (vlastní adaptace s Martou Ljubkovou)
Krás(k)a na scéně (Jeffrey Hatcher; vlastní překlad)

2007
Romeo a Julie (William Shakespeare)
Jako naprostý šilenci (William Mastrosimone)

2006
Nevyléčitelní (Christopher Durang)
Kupec benátský (William Shakespeare)
Mrzák inishmaanský (Martin McDonagh)

2005
Mirjam (Lidmila Kraváková)

2004
Stvoření světa (Rostislav Křivánek)

Jako dramaturg se podílel na inscenacích:

Večer tříkrálový | *Od praotce k tatíčkovi* | *Saturnin* | *Rodinný průvan* (vlastní překlad) | *Tragédie Albrechta z Valdštejna* | *Arkádie* | *Jak utopit dr. Mráčka* (divadelní adaptace a texty písní) | *Othello*

Podrobnější CV Aura-Pont ZDE

© Západočeské divadlo v Chebu | Tvorba webu: Zjurař Multimedia | webmaster@divadlocheb.cz | Grafika: K. Wewiorová

zdroj: Cejch. In: *web Západočeského divadla v Chebu*. [online]. [cit. 2018-03-16].
 Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=lide1&clen=20>

Příloha VII Obrázek 8 – Náhled webové stránky inscenace Cejch

ZÁPADOČESKÉ DIVADLO V CHEBU

Novinky
Vstupen
Reportáž
Lids
O divadle
Kontakt
Festival

Facebook
Instagram
YouTube

Volant
Magistrace pro osobní programy
Kulturní centrum Svoboda
Jubilejní využití levého bočního Oltáře

Requiem
glabátovací plochy

Cejch
Zdeněk Štáfel

Viocegenerační westem z centrálního Krušnéhoho. Láteka, pomsta a zášť, proti níž jsou Montekové a Kapuletí nejlepšími přáteli.

Autor stále populárních knížek Proč bychom se nepopili a Proč bychom se nepotili a dalších cestopisů v tomto strhujícím románu líčí ságu několika generací rodu Schmelzerů, německých horsů na české straně Krušných hor, jejichž přeživší sem ve středověku přišli hledat vzácné kovy. Dá se však očekávat hlavně ve století devacátém, kdy do osudu rodu a s ním spřízněných Čechů neblíže zasáhnu dějiny. Autorovi stylu necybil' nadhled, jemný humor a show'vost k lidské pošetlosti a zvrzlosti.

Dramatizace a režie **Zdeněk Bartoš** | Dramaturgie **Kristýna Čepková** | Soňa **Jan Brejcha** | Kostýmy **Lucie Wildová** | Hudba **Milán Kroupa** | Pohybová spolupráce **Ivana Dušič** | Korepetice **Irma Židková** | Zvláštní efekty **František Pocháček**

PREMIERA 14. února 2015
DERNIER 11. března 2018

Délka představení 87 + 50 minut.
VHODNÉ OD 12 LET.

Matyáš Schmelzer (dále: Presl, šerif, redaktor) **Jindřich Škropec** | Barbora Schmelzerová (dále: pokladní, teta Libuše) **Eva Nováková** | Jakub Schmelzer (dále: Jáchym Smola) **Jan Jedliňský** | Růža Schmelzerová **Jarmila Šmídková** | Herbert Moritz (dále: strýc Koudela, otec Vogel, politruk) **Pavel Marek** | Anna Schmelzerová (dále: matka Vogelová) **Rachmela Urbanová** | Lothar Schmelzer **David Benoit** | Hildegarda Schmelzerová **Pavla Janišová** | Rudi Heidler (dále: Kašpar Vogel starší | mladší, Frank) **Miroslav Šabodín** | Jan Koudela (dále: Benátčan) **Vuk Čevičić** | Štěpán Koudela (dále: učitel-inspektor, esesák) **Petr Balák** | Josef Koudela **Pavel Richta** | Franz Vogel **Michal Svarek** | Erka Tittelbachová (dále: Veronika) **Karolína Jägerová** | Horst Heidler (dále: Černoušek, Holbůčka) **Radek Bár** | Itz | Daniela (dále: Markéta Smolařová) **Daniela Škřková**

zdroj: Cejch. In: *web Západočeského divadla v Chebu*. [online]. [cit. 2018-03-16]. Dostupné

z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=AAG>

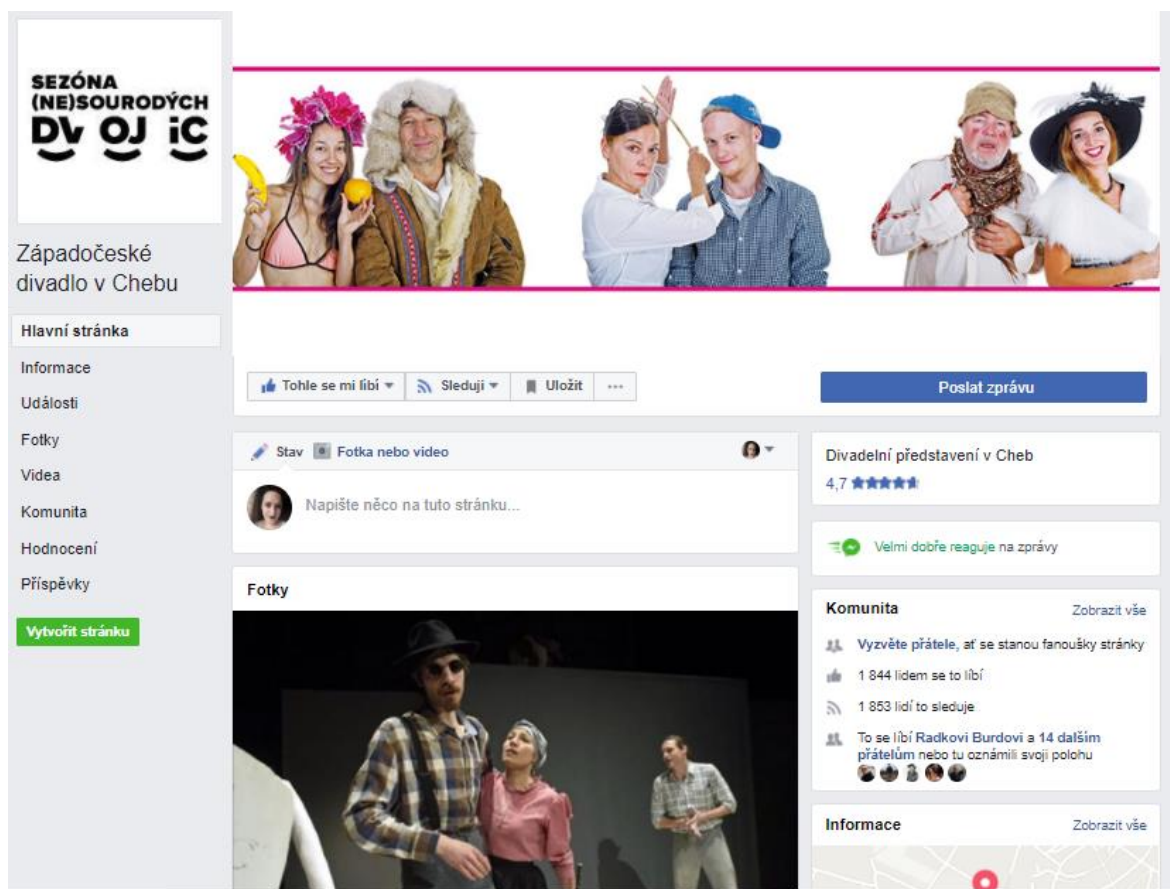

Příloha IX Obrázek 11 – Náhled na instgramový účet divadla

zdroj: Západočeské divadlo v Chebu. In: Instagram [online]. [cit. 2018-03-15]. Dostupné z: https://www.instagram.com/zapadoceske_divadlo/

Příloha X Obrázek 12 – Náhled na facebookové stránky divadla

zdroj: Západočeské divadlo v Chebu. In: Facebook [online]. [cit. 2018-03-15]. Dostupné z: https://www.facebook.com/Z%C3%A1pado%C4%8Desk%C3%A9-divadlo-v-Chebu-132728453494321/?hc_ref=ARQjl3fGb1IAAhTmXtnn-u4looY3PY6jeui1uHqQMH6ITef64Z1YO7C4_VdSBFRxyR4&fref=nf

Příloha XI Soupis premiér: Sezóna 2005/2006

- Asagao (režie: Karel Brožek)⁶⁹
- Carmen (režie: Jiří Trnka)⁷⁰
- Její pastorkyňa (režie: Jiří Fréhar)⁷¹
- Kočka na kolejích (studio „d“, režie: David Czesany)⁷²
- Kupec benátský (režie: Zdeněk Bartoš)⁷³
- Mirjam (Divadlo jednoho herce, režie: Zdeněk Bartoš)⁷⁴
- Mrzák inishmaanský (režie: Zdeněk Bartoš)⁷⁵
- Pinocchio (režie: Jarmila Šimčíková)⁷⁶
- Prachy? Prachy! (silvestrovská premiéra, režie: Józef Z. Czernecki)⁷⁷
- Viva Verdi (režie: Michael Tarant)⁷⁸

---

⁶⁹ Tamtéž, s. 412.

⁷⁰ Tamtéž, s. 412.

⁷¹ Tamtéž, s. 412.

⁷² Tamtéž, s. 414.

⁷³ Tamtéž, s. 416.

⁷⁴ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 412. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁷⁵ Tamtéž, s. 414.

⁷⁶ Tamtéž, s. 414.

⁷⁷ Tamtéž, s. 412.

⁷⁸ Tamtéž, s. 414.

Příloha XII Soupis premiér: Sezóna 2006/2007

podtitul: Velké příběhy lásky⁷⁹

- Dívka snů (režie: Jaroslava Šiktancová)⁸⁰
- Jako naprostý šílenci (režie: Zdeněk Bartoš)⁸¹
- Kyanid o páté (studio „d“, režie: Marta Ljubková)⁸²
- Máj⁸³ (režie Karel Brožek)⁸⁴
- Maratón (studio „d“, režie: Filip Nuckolls)⁸⁵
- Nevyléčitelní⁸⁶ (studio „d“, režie: Zdeněk Bartoš)⁸⁷
- Pekelná princezna (režie: Jan Jirků)⁸⁸
- Proč bychom se netěšili (silvestrovská premiéra, režie: Jiří Trnka)⁸⁹
- Romeo a Julie (režie: Zdeněk Bartoš)⁹⁰

⁷⁹ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 420. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁸⁰ Dívka snů. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=Z>

⁸¹ Jako naprostý šílenci. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=W>

⁸² Kyanid o páté. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZD>

⁸³ Tamtéž, s. 420.

⁸⁴ Máj. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-01]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZR>

⁸⁵ Maratón. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=X>

⁸⁶ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 420. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁸⁷ Nevyléčitelní. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZU>

⁸⁸ Pekelná princezna. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZU>

⁸⁹ Proč bychom se netěšili. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=N>

⁹⁰ Romeo a Julie. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=Q>

Příloha XIII Soupis premiér: Sezóna 2007/2008

podtitul: Sezóna prvotřídních žen a mužů⁹¹

- Krás(k)a na scéně (režie: Zdeněk Bartoš)⁹²
- Legenda o křídovém kruhu (režie: Zdeněk Bartoš)⁹³
- Osiřelý západ (studio „d“, režie: Štěpán Pácl)⁹⁴
- Patama k výbuchu aneb The Last Atom Hero (Divadlo jednoho herce, režie: Vilém Dubnička)⁹⁵
- Práskni do bot (studio „d“, režie: Petr Vodička)⁹⁶
- Prvotřídní ženy (režie: Marián Amsler)⁹⁷
- Spiklenci (režie: Filip Nuckolls)⁹⁸
- Tenkrát v Chebu na západě (režie: Jan Jirků)⁹⁹

---

⁹¹ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 426. ISBN 978-80-254-9904-7.

⁹² Tamtéž, s. 426.

⁹³ Tamtéž, s. 428.

⁹⁴ Tamtéž, s. 426.

⁹⁵ Tamtéž, s. 426.

⁹⁶ Tamtéž, s. 428.

⁹⁷ Tamtéž, s. 426.

⁹⁸ Tamtéž, s. 426.

⁹⁹ Tamtéž, s. 426.

Příloha XIV Soupis premiér: Sezóna 2008/2009

podtitul: Sezóna nečekaných tajemství¹⁰⁰

- Dobrodružství Sindibáda mořeplavce (režie: Konrád Popel)¹⁰¹
- Každý má svou pravdu (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁰²
- Kolotoč (studio „d“, režie: Jiří Honzírek)¹⁰³
- Krajní meze (studio „d“, režie: Valerie Schulczová)¹⁰⁴
- Na flámu (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁰⁵
- Terasa (režie: Filip Nuckolls)¹⁰⁶
- Večer tříkrálový (režie: Jaroslava Šiktancová)¹⁰⁷

---

¹⁰⁰ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 432. ISBN 978-80-254-9904-7.

¹⁰¹ Tamtéž, s. 432.

¹⁰² Tamtéž, s. 432.

¹⁰³ Tamtéž, s. 434.

¹⁰⁴ Tamtéž, s. 434.

¹⁰⁵ Tamtéž, s. 432.

¹⁰⁶ Terasa. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZW>

¹⁰⁷ Tamtéž, s. 432.

Příloha XV Soupis premiér: Sezóna 2009/2010

podtitul: Úplně – naprosto – dokonale česká sezóna¹⁰⁸

- Doma u Hitlerů (režie: Šimon Dominik)¹⁰⁹
- Maureen se nestačí divit aneb Irské tance kolem Čechů (Divadlo jednoho herce, režie: Julek Neumann)¹¹⁰
- Nawratilowa, Szymczykowa (Planoucí srdce) (režie: Zdeněk Bartoš)¹¹¹
- Od praotce k tatíčkovi aneb Obrazy z českých pověstí a dějin (režie: Ivana Dukić)¹¹²
- Pane, vy jste vdova! (režie: Zdeněk Bartoš)¹¹³
- Příběhy obyčejného šílenství (režie: Petr Štindl)¹¹⁴
- Saturnin (režie: Pavel Gejguš)¹¹⁵
- Stvoření světa (obnovená premiéra, režie: Zdeněk Bartoš)¹¹⁶

---

¹⁰⁸ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 438. ISBN 978-80-254-9904-7.

¹⁰⁹ Tamtéž, s. 440.

¹¹⁰ Tamtéž, s. 438.

¹¹¹ Tamtéž, s. 438.

¹¹² Tamtéž, s. 440.

¹¹³ Tamtéž, s. 438.

¹¹⁴ Tamtéž, s. 440.

¹¹⁵ Tamtéž, s. 440.

¹¹⁶ Tamtéž, s. 438.

Příloha XVI Soupis premiér: Sezóna 2010/2011

podtitul: Sezóna neodolatelných příbuzných¹¹⁷

- Bůh masakru (studio „d“, režie: Valeria Schulczová)¹¹⁸
- Mnoho povyku pro nic (studio „d“, režie: Filip Nuckolls)¹¹⁹
- Práce nádenní, lásky trápení („za oponou“, režie: Zdeněk Bartoš)¹²⁰
- Rodinný průvan (režie: Julek Neumann)¹²¹
- Soudné sestry (režie: Jakub Vašíček)¹²²
- Tragédie Albrechta z Valdštejna (Chebský hrad, režie: Šimon Dominik)¹²³
- Tři sestry (režie: Zdeněk Bartoš)¹²⁴
- V osm u archy (studio „d“, režie: Zdeněk Bartoš)¹²⁵

---

¹¹⁷ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 444. ISBN 978-80-254-9904-7.

¹¹⁸ Tamtéž, s. 444.

¹¹⁹ Tamtéž, s. 444.

¹²⁰ Tamtéž, s. 444.

¹²¹ Tamtéž, s. 444.

¹²² Tamtéž, s. 444.

¹²³ Tamtéž, s. 444.

¹²⁴ Tamtéž, s. 444.

¹²⁵ Tamtéž, s. 444.

Příloha XVII Soupis premiér: Sezóna 2011/2012

podtitul: Sezóna lákavého pokušení¹²⁶

- Arkádie (režie: Šimon Dominik)¹²⁷
- Dobře placená procházka (režie: Zdeněk Bartoš)¹²⁸
- Dokonale křehká cesta k rodinným poutům (Divado jednoho herce, režie: Šimon Dominik)¹²⁹
- Horáková, Gottwald („za oponou“, režie: Šimon Dominik)¹³⁰
- Chyba spojení (studio „d“, režie: Zdeněk Bartoš)¹³¹
- Třicet devět stupňů (režie: Petr Vodička)¹³²
- Zloději (režie: Petr Štindl)¹³³

---

¹²⁶ HROMADA, František. *Historie chebského divadelního života: Egerer Theatergeschichte : 1410-2011*. V Chebu: Západočeské divadlo, 2011. s. 444. ISBN 978-80-254-9904-7.

¹²⁷ Arkádie. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZR>

¹²⁸ Dobře placená procházka. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZQ>

¹²⁹ Dokonale křehká cesta k r.p.. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZM>

¹³⁰ Horáková, Gottwald. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZT>

¹³¹ Chyba spojení. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZS>

¹³² Třicet devět stupňů. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZO>

¹³³ Zloději. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZP>

Příloha XVIII Soupis premiér: Sezóna 2012/2013

podtitul: Vodní sezóna¹³⁴

- Fimfárum, Lakomá Barka (režie: Šimon Dominik)¹³⁵
- Jak utopit Dr. Mráčka, aneb Konec vodníků v Čechách (režie: Šimon Dominik)¹³⁶
- Kacířka (režie: Zdeněk Bartoš)¹³⁷
- Léto na kole (režie: Šimon Dominik)¹³⁸
- Paní z moře (režie: Jaroslava Šiktancová)¹³⁹
- Prolomit ledy (režie: Anna Petržalková)¹⁴⁰
- Přehrada (studio „d“, režie: Zdeněk Bartoš)¹⁴¹
- Sen čarovné noci (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁴²

---

¹³⁴ Výroční zpráva 2013. s. 2. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-012]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2013/Vyrocní_ZDCH_2013_1.jpg

¹³⁵ Fimfárum. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=reper&kus=ZZZ>

¹³⁶ Jak utopit dr. Mráčka. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZK>

¹³⁷ Kacířka. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZN>

¹³⁸ Výroční zpráva 2013. s. 2. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-012]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2013/Vyrocní_ZDCH_2013_1.jpg

¹³⁹ Paní z moře. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-019]. Dostupné z: <http://www.divadlocheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ZZY>

¹⁴⁰ Tamtéž, s. 2.

¹⁴¹ Tamtéž, s. 3.

¹⁴² Tamtéž, s. 2

Příloha XIX Soupis premiér: Sezóna 2013/2014

podtitul: Sezóna romantických bláznů¹⁴³

- Cyrano z Bergeracu (režie: Petr Mikeska)¹⁴⁴
- Divotvorný hrnec (ve spolupráci s Karlovarským divadlem a Karlovarským symfonickým orchestrem, režie: Zdeněk Bartoš)¹⁴⁵
- Návod na štěstí (režie Petr Štindl)¹⁴⁶
- Políbila Dubčeka („za oponou“, režie: Šimon Dominik)¹⁴⁷
- Prokletí rodu Baskervillů anebo Pozor, zlý pes (režie: Šimon Dominik)¹⁴⁸
- Psáno do písku (Divadlo jednoho herce, režie: Jiří Seydler)¹⁴⁹
- Shapira (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁵⁰

---

¹⁴³ Výroční zpráva 2014. s. 5. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-012]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2014/ZDCH_VZ_2014.pdf

¹⁴⁴ Tamtéž, s. 7.

¹⁴⁵ Tamtéž, s. 3.

¹⁴⁶ Výroční zpráva 2014. s. 6. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-012]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2014/ZDCH_VZ_2014.pdf

¹⁴⁷ Tamtéž, s. 7.

¹⁴⁸ Tamtéž, s. 6.

¹⁴⁹ Výroční zpráva 2013. s. 3. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-012]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2013/Vyrocní_ZDCH_2013_1.jpg

¹⁵⁰ Tamtéž, s. 6.

Příloha XX Soupis premiér: Sezóna 2014/2015

podtitul: Sezóna (ne)vyhnutelného osudu¹⁵¹

- Cejch (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁵²
- Král jelenem (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁵³
- Lázeňská veverka (studio „d“, režie: Ivo Kristián Kubák)¹⁵⁴
- Marie Antoinetta (režie: Šimon Dominik)¹⁵⁵
- Mocná Afrodíté (režie: Jiří Seydler)¹⁵⁶
- Příběh inženýra lidských duší (režie: Šimon Dominik)¹⁵⁷

---

¹⁵¹ Výroční zpráva 2014. s. 5. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-012]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2014/ZDCH_VZ_2014.pdf

¹⁵² Výroční zpráva 2015. s. 3. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-12]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2015/VZ_2015.pdf

¹⁵³ Tamtéž, s. 3.

¹⁵⁴ Tamtéž, s. 3.

¹⁵⁵ Tamtéž, s. 3.

¹⁵⁶ Tamtéž, s. 8.

¹⁵⁷ Tamtéž, s. 8.

Příloha XXI Soupis premiér: Sezóna 2015/2016

podtitul: Na pokraji nervového zhroucení¹⁵⁸

- Jméno (studio „d“, režie: Petr Mikeska)¹⁵⁹
- Listopad (studio „d“, režie: Šimon Dominik)¹⁶⁰
- Noc bláznů (režie: David Šiktanc)¹⁶¹
- Rychlé šípy RELOADED (režie: Janek Lesák)¹⁶²
- Stařec, moře a dívka (Divadlo jednoho herce, režie: Braňo Mazúch)
- Strach má velké oči (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁶³
- V Davidově rouše (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁶⁴
- Ženy na pokraji nervového zhroucení (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁶⁵

---

¹⁵⁸ Výroční zpráva 2015. s. 2. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-19]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2015/VZ_2015.pdf

¹⁵⁹ Tamtéž, s. 6.

¹⁶⁰ Tamtéž, s. 4.

¹⁶¹ Tamtéž, s. 6.

¹⁶² Tamtéž, s. 4.

¹⁶³ Tamtéž, s. 4.

¹⁶⁴ Tamtéž, s. 4.

¹⁶⁵ Výroční zpráva 2016. s. 5. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-19]. Dostupné z: http://www.divadlocheb.cz/zpravy/2016/VZ_2016.pdf

Příloha XXII Soupis premiér: Sezóna 2016/2017

podtitul: Sezóna vymyšlených světů

- Adéla ještě nevečeřela (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁶⁶
- Dva životy pana Perla (režie: Braňo Mazúch)¹⁶⁷
- Othello (režie: Ivana Dukić)¹⁶⁸
- Podivný případ se psem (režie: Zdeněk Bartoš)¹⁶⁹
- Pravda (studio „d“, režie: Jiří Seydler)¹⁷⁰
- Prostě to zařídíme (režie: Ivo Kristián Kubák)¹⁷¹

---

¹⁶⁶ Adéla ještě nevečeřela. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-19]. Dostupné z <http://www.divadloheb.cz/main.php?sess=reper&kus=ZZC>

¹⁶⁷ Dva životy pana Perla. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-19]. Dostupné z <http://www.divadloheb.cz/main.php?sess=reper&kus=ABB>

¹⁶⁸ Othello. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-19]. Dostupné z <http://www.divadloheb.cz/main.php?sess=reper&kus=ZZW>

¹⁶⁹ Podivný případ se psem. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-19]. Dostupné z <http://www.divadloheb.cz/main.php?sess=reper&kus=ZZW>

¹⁷⁰ Pravda. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-19]. Dostupné z <http://www.divadloheb.cz/main.php?sess=reper&kus=ZZX>

¹⁷¹ Prostě to zařídíme. In: *web Západočeského divadla v Chebu* [online]. [cit. 2018-03-19]. Dostupné z <http://www.divadloheb.cz/main.php?sess=archiv&kus=ABC>

Příloha XXIII Úryvky z rozhovoru s MgA. Zdeňkem Bartošem, PhD.

Rozhovor mezi MgA. Zdeňkem Bartošem, PhD. a autorkou práce proběhl dne 9. března 2018. Níže jsou uvedeny ty části rozhovoru, které jsou považovány za stěžejní.

Prvotní otázkou je: kdy a jak se formoval Váš vztah k divadlu? Navštěvoval jste jako dítě divadlo, kam by Vás brali rodiče?

Zdeněk Bartoš (dále jen ZB): Já jsem jako dítě navštěvoval Dismanův rozhlasový dětský soubor, který funguje už osmdesát nebo devadesát let u Českého rozhlasu, protože jsem z Prahy. A chodila tam už moje maminka, můj strýc a můj dědeček, takže to byla taková rodinná tradice. A v Dismanově souboru některé děti, tam jsem chodil od osmi let, některé děti tam zůstanou jako Starší, teenageři, a pracují s těmi menšími dětmi a dělají vlastně asistenty těm hlavním vedoucím toho Dismanova souboru. A to se stalo i mně, ještě se skupinou dalších lidí, takže tam jsem začal pracovat s menšími dětmi, pak se staršími dětmi a tam jsem si vlastně vyzkoušel divadlo, to je silné slovo, ale takovou jako lehce divadelní, jevištní práci s dětmi a tím pádem i s textem, protože ten soubor funguje u Českého rozhlasu, čímž už u malých dětí kultivuje vztah ke slovu, k mluvenému slovu.

Váš vztah k divadlu tedy nevznikl tím, že byste měli rodinnou tradici pravidelně navštěvovat divadlo?

ZB: Takhle to měl asi každý od divadla, že chodil. Myslím, že mě maminka začala brát od jedenácti let pravidelně na normální dospělá divadelní představení. A docela často jsme chodili, to je pravda, do různých pražských divadel.

A co Vás ovlivnilo později – vy jste nejdříve studoval francouzštinu a žurnalistiku, kdy tedy přišlo definitivní rozhodnutí?

ZB: To přišlo potom, nebo během. Tak žurnalistiku jsem studoval ze stejného důvodu jako jsem chodil do toho rozhlasového souboru Dismanova. Pak nějak převážila moje chuť vyzkoušet si spíše divadelní práci než tu žurnalistiku – usoudil jsem, že by mě tak nebavila. A když jsem dostudoval žurnalistiku, tak já jsem to bral jako sázku do loterie. Dal jsem jednu a jedinkrát přihlášku na DAMU a říkal jsem si, že když mě nevezmou, tak budu dělat

v Rozhlase jako novinář, a když mě vezmou, tak uvidím, kam mě osud a Pán Bůh zavede. A je to sem, do Chebu.

Vaše studia, která jste před nějakým časem ukončil, vycházíte z nich i při současné práci, kromě neměnných základů?

ZB: Dá se z toho rozhodně vycházet. Jednak díky znalosti francouzštiny mohu překládat z francouzštiny, a i jsem pár textů a divadelních her přeložil z francouzštiny, a i z angličtiny. Vlastně z angličtiny možná paradoxně víc, ale i z té francouzštiny. A umožňuje mi to číst divadelní hry ve francouzském originále ještě třeba dřív, než se dostanou sem. A pokud jde o žurnalistiku, tak tuhle otázku jsem dostával několikrát: Ano, i tohle studium se mi hodí. Jednak zase pro tu práci se slovem – novinář se musí velmi efektivně a rychle dostat k jádru sdělení, než ochabne čtenářova, nebo posluchačova, nebo divákova pozornost. A to je dobrá výbava pro divadelní práci nebo pro režiséra. Takže se to všechno krásně prolulo. Nic se neděje náhodou, alespoň já to tak beru.

(...)

To, co chybělo divadlu, když jste přišel Vy, to byl moderní přístup?

ZB: Ono toho chybělo hodně tomu divadlu, upřímně řečeno. Chybělo mu sebevědomí, chyběli mu diváci, chyběl mu tah na branku, nebo snaha nějakým moderním způsobem komunikovat – jako v jednadvacátém století. Trošku to bylo takové zvláště nesourodé. Netvrdím, že všechno bylo špatně, to vůbec ne, ale bylo to hodně nevyváženo.

V současné době je sezona vždycky nějak tematicky zastřešená?

ZB: To se mě vždycky ptají... to je, prosím vás, marketingový tah. To je P.R., to je pro komunikaci s divákem, aby se to mohlo vystavit na všechny plakáty, fasádu a tak. Protože ve skutečnosti, když si projdete ten dramaturgický plán, tak nenarvete všechno pod jedno téma, pod jednu střechu. Ale když se tam najde nějaká šikovná červená linka, takový jako leitmotiv, který to třeba spojuje, někdy se to musí trošku v těch dramaturgických úvodech pro předplatitele odůvodnit, trochu ohnout, ale to je, jak říkám, hlavně reklamní tah, ty názvy těch sezón.

(...)

Takže od toho, co divadlu chybělo, co byste řekl, že je nejzásadnější změna za Vaše působení?

ZB: Já vlastně nevím, jestli jsem jako kompetentní nebo oprávněný o tom mluvit. Já jsem chtěl... Já jsem neměl pocit v tom roce 2006, že to divadlo funguje jako úplně normální, standardní divadlo, jako jakýsi kulturní, umělecké, tvůrčí centrum regionu, s kterým se ti lidé ztotožňují, které ti diváci mají rádi, kteří se těší... Prostě standardní divadlo, které má normální soubor, normální repertoár, normální postupy zkoušení a tak dále. Tady byla spousta věcí takových zvláště chaotických, nebo neukotvených, nebo nepojmenovaných. Strašně těžko se mi to hodnotí, ale mám teď pocit, že to divadlo jako funguje jako normální standardní divadlo srovnatelné s podobnými velkými divadly v podobně velkých městech. Prostě Kladno, Mladá Boleslav, tahle divadla, která já znám, o kterých vím, jak fungují. Jednosouborová činoherní divadla.

(...)

Dokázal byste konkrétně jmenovat hry, které nezažily u diváků takový úspěch?

ZB: Koukám (*plakát na zdi*) na Prolomit ledy, což byla výtečná inscenace od Anny Petržalkové. Ale trochu drsná, s takovým sociálním akcentem. Ty věci, které jsou tohoto typu, ty se odehrají třeba dvanáctkrát a pak jdou do kopru. Nebo tamhle (*ukazuje na plakát*) můj milovaný Luigi Pirandello: Každý má svou pravdu. To lidi chodili, že herci dobrý, ale že tu hru nějak nepochopili, protože nemá konec, že se nedozvěděli, jak to vlastně je. Ale ta hra je vlastně postavená na tom, že se divák nedozví, jak to vlastně je, protože, jak už název napovídá, každý má svou pravdu. Na Zloděje se taky moc nechodilo, to byla Dea Loher. A to byla docela dobrá inscenace, taková syrová německá věc. A taky se to hrálo třeba jedenáctkrát. Na tyhle věci přijedou třeba chebští studenti, kteří zrovna studují v Praze, intelektuálně založení, tak ti mlaskají blahem. Kdybychom uváděli jen Prolomit ledy a Zloděje, tak máme úplně nulovou návštěvnost, samozřejmě. Ale do každé sezóny se snažíme vložit nějakou takovou trochu experimentální nebo kontroverzní věc, abychom měli to moderní divadlo, o kterém jsem mluvil, ale hlavně, abychom uváděli současnou dramaturgii. To mám od Marty Ljubkové, aby se uváděly, namíchané s klasikou, současné

texty, úplně nové texty, aby tady bylo hodně českých premiér. Myslím si, že chebské divadlo má nadstandardní počet chebských premiér v porovnání s jinými regionálními divadly. Uvádíme prostě hodně věci, které se dělají úplně poprvé, takže jsou nevyzkoušené, nemají žádnou inscenační tradici. Je to vždycky trochu risk. Někdy to vyjde, někdy to nevyjde. Ale vždy je to nějak se ctí.

(...)

Máte tedy pocit, že jste k modernímu divadlu zatím chebského diváka nevychoval?

ZB: Ale jo! To já nemůžu říct, že ne. Já myslím, že ano. Hráli jsme tu Horákovou, Gottwalda a chodilo se na to hodně, chodily na to školy, byly besedy po představení. Pak byla Steigerwaldovská série Políbila Dubčeka. Na Shapiru se třeba tolik nechodilo, to mě hodně mrzelo. A myslím, že tam Tomáš Kolomazník podával velmi solidní výkon. Takže já si myslím, že naopak. Že chebský divák je poměrně vycvakaný, nebo spíše otevřený tomu, co uvidí. Ale je pravda, že u těchto riskantnějších představení, když to není věc, na kterou by chtěl přijít dvakrát nebo třikrát, nebo říct svým známým „Super, běž!“, protože to, co si lidi řeknou, je nakonec úplně nejlepší reklama, jak víme... A když se té inscenace chytanou školy, tak uděláme třeba o čtyři nebo pět repríz víc, když se to prodá na dopolední představení. Ale to zase není případ těchto věcí. To samozřejmě závisí na rozhodnutí ředitele nebo pedagogů – a ten text neznají, nevidí žádný vzdělávací bonus, žádné plus v tom, že přijdou na výuku a jdou na nějaký neznámý text, který sice mluvím o současném světě, který by ti studenti pravděpodobně velmi dobře poznali a rozšifrovali, ale to radši půjdou na nějakého Shakespeara. Víte co, co je ve školních osnovách, to se automaticky prodává samo pro ty školy. Já nad tím neohrnuji nos, je to logické. Mají si to přečíst k maturitě, nebo na to jít do divadla a pochopit, že ten text vlastně může být živý a může fungovat tak, jak fungovat má, tudíž na jevišti a ne jen v knížce. Nic proti tomu, samozřejmě. Ale musíme pak na sebe brát to riziko, že na některé kusy školy nedostaneme ani heverem.

(...)

Tvrdíte tedy, že klasika relativně funguje díky školním návštěvám. A co víte, že spolehlivě zafunguje, nasadíte-li to do programu? Jsou to hudební komedie?

ZB: Šíleně se chodilo na Doktora Mráčka. To byl největší kasaštyk za celou dobu, co tady jsem. Ten udělal padesát repríz. Hrál se čtyři roky. To je normální jev, to vám potvrdí v každém divadle. Ať už je to muzikál, nebo komedie, anebo známý titul „Jak utopit Doktora Mráčka“. Všichni vlastně věděli, na co jdou.

Takže pocit, toho, že hru znají...

ZB: Ne, naopak. Oni jsou zvědaví na to, jak to na tom divadle udělají. Jak polezou těmi umyvadly, jak udělají ty filmový triky, to nás zajímá. Ale zase, my jsme se vždy snažili, abychom nevykrádali, abychom jen otrocky nepřeklápěli filmový formát do divadla, tak jsme k tomu vždy dodali nějakou nadstavbu v tom, že jsou to buď ironické citace, nebo... Vždy k tomu Matěj Kroupa naskládal písničky, vždy je to hudební komedie, muzikál je silné slovo. Ale v Doktorovi bylo dvanáct písniček, Pane, vy jste vdova! asi čtrnáct písniček. Na Saturnina se samozřejmě chodilo. Na ty malé komedie do Děčka se chodí velmi dobře.

(...)

Jak vybíráte inscenaci na hrad? Vybíráte podle toho, aby odpovídala prostředí, nebo podle odezvy u diváků? A jak je to se silvestrovským představením?

ZB: Silvestrovské představení vybíráme tak, aby to fungovalo jako zábavné silvestrovské představení, takže bychom asi nenasadili Prolomit ledy nebo Zloděje, ale nasadíme tam Jak utopit Doktora Mráčka, logicky. Loni to byly Ženy na pokraji, letos to byla Adéle (ještě nevečeřela, pozn.), tedy 2017. Teď to pravděpodobně bude ten komorní muzikál, co se teď zkouší (během rozhovoru probíhala v hlavním sále zkouška muzikálu Miluji tě, ale..., pozn.). Aby se divadlo naplnilo a lístky jsou i dražší, protože je to i s přípitkem ten Silvestr. A na hrad, vybíráme to, co by se na ten hrad hodilo. A většinou je to klasika. Jakmile máme Shakespeara, nebo Cyrano se tam hrál, teď možná Marie Stuartovna tam půjde... a tak.

(...)

Je rozdíl ve výběru herců pro D klub, nebo jak je to s monodramatem?

ZB: Tam nejsou žádné rozdíly, ale do monodrama já nikoho nenutím. Monodrama je specifický divadelní druh, který ne každému usedne, takže tam já vždycky rozhodím sítě, kdo by měl zájem. A vždycky někdo zájem má. Ale pak jsou herci, kteří se toho bojí jako čert kříže, kteří prostě do monodramatu nikdy nepůjdou, protože chtějí mít alespoň jednoho partnera. A tomu já rozumím. Já sám mám k monodramatům velmi ambivalentní vztah. Ten festival tady se snažím dělat co nejlépe, ale sám bych to nikdy nevymyslel a nešel bych do toho. Já v tom pokračuju jen jako udržovatel tradice, protože je to specifická přehlídka, jediná svého druhu v České republice. Ale už jsem za těch téměř sedm ročníků viděl hodně monodramat a vím přesně, na čem mohou ztroskotat a jak to může nefungovat. Ale zároveň jsem viděl spoustu skvělých monodramat, které když se povede a herec ho utáhne... jak říkám, ambivalentní vztah, dá se to udělat buď blbě, nebo dobře. Nemastně, neslaně, něco mezi.

(...)

Stalo se tedy někdy, že by nedošlo k realizaci, protože v souboru chyběli herci, nebo nebyli věkově vhodní? Doháníte to spoluprací s karlovarským souborem?

ZB: Ne, to se nestalo. Buď tou spoluprací, nebo si vždycky nějak poradíme, vždycky to nějak vymyslíme – v inscenační úpravě nebo v pojetí výkladu, cokoliv. Na to jsme už s Martou Ljubkovou narazili, třeba u Spiklenců, Václav Havel, tam jsme na to naráželi, že na to vlastně nemáme lidi, ale že ta hra je natolik dobrá, líbí se nám a chceme ji uvést, že ji nasadíme a ty lidi se nějak dorovnají. A dorovnali. Nakonec to šlo.

(...)

Když jsme se dotkli Cejchu. Další hry jako Nawratilowa, Szymczykova, Lázeňská veverka, to jsou představení přímo pro Cheb – oslovujete tvůrce vy, nebo oni osloví Vás s tím, že mají něco v šuplíku? Plánujete zase něco uvést?

ZB: Vždycky já. Teď budeme dělat takovou tančírnu nebo pohybové představení s Ivanou Dukíć, navazovat na Od praotce k tatíčkovi. Tam to končilo tím tatíčkem, teď od tatíčka

začneme, v roce 1918, protože máme to stoleté výročí. A to si myslím, že bude v té příští sezóně dostatečný autorský vklad, protože tam budeme muset společně napsat nějaký scénář, od něčeho se odpíchnout. A pak v těch dalších sezónách uvidíme. Já to mám velmi rád, samozřejmě. Prostě nepravidelné texty, ať už adaptace literatury, nebo filmu, nebo přímo pro nás napsaná hra. To je každou chvíli něco. Vždycky se snažím každou sezónu nebo obsezónu nějaký takový lokální kus udělat.

A je z řad diváků cítit zájem o lokální hry?

ZB: Jak o co. Nawratilova, Szymczykova nebyl žádný kasaštyk. To se hrálo asi čtrnáctkrát. Leo Egerstein je René Levínský, takže ta jeho specifická poetika se zdaleka nepotkala s každým většinovým vkusem. Ale lidé, kteří to viděli, tak byli spokojení, jelo to do Francie a tak. A na Lázeňskou veverku se chodilo úplně šíleně, ta byla pořád vyprodaná dva roky. Přitom člověk by řekl „Taková blbost!“, abych citoval Pelíšky. Ale jako dobrý, zaplaťpánbůh.

Jak funguje v ZDCH výběr dovozových pohádek pro děti?

ZB: Pohádky pro děti jsou v kompetenci obchodního oddělení, to byste se musela zeptat o patro níž, protože časté stesky jsou, že děláme málo pohádek. Na to já vždycky odpovídám, že máme vždycky na repertoáru dvě nebo tři a že nemůže dělat každý měsíc novou pohádku. Navíc divadlo pro mateřinky je specifický žánr. Takže maximálně dovážíme pohádky. Někteří lidé říkají „Vy dovážíte takové blbosti.“, ale některé jsou horší, některé jsou dobré. Hlavně jsou dělané proto, aby byly levné a převoztelné jedním autem. Dělají to profesionální herci, kteří se tím živí a kteří to nabízejí do kulturních domů, divadel a tak dále. A myslím si, že dole neberou úplně všechno dole. Tam, kde udělají dobrou zkušenost, kde opravdu ví, že ta pohádka bude dobrá, že se bude líbit, nebo že je to zajímavý titul. Je tam určitý filtr, určité síto výběru, to tam určitě funguje. My dovezeme za sezónu padesáti týdnů tak dvacet pohádek, možná třicet. A do toho pořád hraje ty naše pohádky, které máme. Ale lidé říkají, že máme málo pohádek, když tu pohádku, když se vyhraje a nasadíme ji popáté, pošesté, tak přijde najednou třicet dětí, protože říkají „My už jsme to viděli.“. Ale pořád pohádky jsou hojně navštěvované, hlavně dopoledne a chodí na to školky a první stupně základních škol a jezdí to na zájezdy a tak dále. Tak to jsou pohádky.

Jak fungují zájezdová představení pro dospělé? Oslovují divadla Vás, že by chtěli sem přijet něco odehrát, nebo je oslovujete Vy tak, aby byla v programu změna a přitáhlo to diváky?

ZB: Pak jsou takzvaná reciproční představení se spřátelenými divadly. Tam, kam jezdíme my, tak od nich si recipročně bereme zájezd sem. Takže když jedeme do Mladé Boleslavi, nebo do Kladna, nebo do Příbrami, do Mostu, tak pak vezmeme nějakou inscenaci od nich. Jeli jsme do Mostu s *Nocí bláznů*, myslím, a oni tady byli se *Sluhou dvou pánů*. Takže to je vždycky něco za něco. A pak jsou představení takzvaně na jistotu, tam to také vybírá obchodní oddělení, někdy jim něco poradím, někdy je někam nasměřuju. I tady pořád když přijede Bob Klepl, tak jsou hned lístky pryč. Iva Janžurová jako *Božská Sarah*, lidi dají půlku výplaty jen proto, aby viděli živou Janžurku. Takže těchto pár dovozů taky máme. To se vždycky zamíchá do balíčku nějakého předplatného. Já se vždycky snažím, aby to nebylo takové to úplné agenturní dno, aby to nebylo, že přijede Martin Zounar s *Adélou Gondíkovou*. Nic proti nim nemám, prosím Vás. Ale taky se to někdy stává, tak jednou za dva roky.

Vraťme se ještě k *Cejchu*. Ten běžel v televizi v rámci cyklu *Rok regionálních divadel*. Zafungovalo to nějak na obecnostvo?

ZB: Nevím. Asi ano. Já myslím, že z toho radnice také měla radost. Možná víc zafungoval ten medailon, který byl předtím předtočený. Předtím běžel asi patnáctiminutový medailon, kde mluvil Svoboda (*ředitel divadla*), já, různí herci. Ukazoval se tam *Cheb*, takt o se všichni bušili do vypjaté hrudi, jak to bylo skvělé.

(...)

Jak je na tom technická stránka divadla? Je něco, co ZDCH postrádá?

ZB: Technická věc je velmi, velmi problematická, protože tady je dvanáct let naprosto chronický podstav. Třeba na stavěče kulis je velmi obtížné sehnat jakékoli pracovníky, protože ty mzdy jsou velmi nízké, pracovní náplň náročná a pracovní doba velmi nepravidelná. A když si jdou stoupnout k pásu do *Playmobilu* tady do průmyslové zóny, tak dostanou dvojnásobek a mají pevnou pracovní dobu a mohou se vykašlat tady na nějaké

tahání kulis a ranní vstávání ve čtyři ráno, aby nakládali do kamionu a jeli někam na zájezd a tak dále. Takže skutečně technický tým je chronicky podvybaven. Zvládáme to. My vlastně musíme ty scény vymýšlet s ohledem na to, že to bude stavět maximálně pět stavěčů, protože tady je pět kulisáků, a to je strašně málo. Lepší by jich bylo šest, ideální by bylo sedm, aby byly aspoň dvě party, které by se nějakým způsobem střídaly nebo doplňovaly. Situace je jaká je a v nejbližší době asi lepší nebude jak kvůli financím, tak kvůli tomu, že jak je velmi nízká nezaměstnanost, tak ti lidé, kteří chtějí pracovat, tak kolem je spousta lepších příležitostí. Nicméně technika je problém. Téměř dva roky jsme sháněli osvětlovače, protože ten jeden nám odešel do důchodu a přesluhoval a byl šílený problém najít osvětlovače, protože to je velmi specializovaná profese, kdy ten člověk musí umět zacházet s elektřinou, musí mít nějaký estetický cit, musí se nějak napojit na režiséra, musí do toho proniknout. To je velmi kvalifikovaná profese a v třicetitisícovém Chebu za těch pár šupů, které to divadlo nabízí, to je šílený problém někoho sehnat. Light designéři v Praze se nechávají velmi dobře platit a je to vlastně úplně jiný level v tu chvíli. Nicméně stále fungujeme, stále káru tlačíme dál, vždycky nějakým způsobem bouchnou saze, pak se přeorganizuje hrací plán, aby si technici mohli občas odpočinout a osvětlovače jsme nakonec sehnali. Zázrakem. Relativně mladého muže, který vyprávěl, že mu o peníze nejde, že chce dělat v divadle. Když se právě najde člověk, který to chce dělat s láskou, tak je to samozřejmě hlavní plus.

(...)

Krom toho, že jsme se bavili o problémech. Je něco, co vy sám považujete za svůj největší úspěch za Vaše působení – ať už konkrétní inscenace, nebo to, že jste dal soubor dohromady? Popřípadě byla nějaká inscenace, u které jste to nečekal, ale přesto měla velmi dobrou odezvu, zafungovala, hodně se reprízovala?

ZB: To se strašně špatně hodnotí, abych vypíchl jednou věc. Ale třeba jsem nečekal, že Cejch bude mít takovou odezvu. Já jsem si myslel, že to bude takový Pirandello, že to odehrajeme dvanáctkrát, patnáctkrát a hotovo. A to, že se hraje čtvrtou sezónu a objel Bavorské dny divadla a byl v televizi, to považuji za výjimečný úspěch. Ale na druhou stranu si myslím, že byla další spousta inscenací, které byly fajn a byly kvalitní jak divácky, tak z pohledu kritika. Asi to, že to divadlo nějak normálně funguje a že je normálně řazeno do kontextu a do sítě

ostatních českých a moravských divadel, že to není žádná popelka, i když jsme vlastně takhle na periferii, na hranici českoněmecké. To si myslím, že to je úspěch, že divadlo funguje tak, jak má, hotovo.

Takže umístění divadla nepůsobí žádné stigma?

ZB: Ne, vůbec ne. A dokonce v rámci toho kraje, i zastupitelstvo karlovarského kraje vnímá, že krajské město nemá divadlo a že to jediné profesionální divadlo v kraji jsme my.

(...)

Myslíte, že škola může ovlivnit vztah k divadlu? Klasika se tu hraje vždy stylizovaná a například Shakespeare se hraje v Joskových překladech, které sama považují za přístupnější.

ZB: Samozřejmě, že může. Strašná spousta divadel, ke skřípění zubů profesora Hilského, kterého si velmi vážím, tak teď uvádí Joskovy překlady. V tom nejsme vůbec sami. Když se podíváte, v jakém překladu se teď hrají Shakespearové, od Uherského Hradiště přes Ostravu, Kladno, Liberec, všichni dělají Joska z těchto důvodů. Je to mluvnější, přirozenější. Hilský je přeci jenom takový baroknější, ornamentálnější, on se občas snaží být shakespearovitější než Shakespeare. Takže to je úplně normální, to je úplně přirozená věc, že ti divadelníci sahají po tom, co jde lépe do pusy. Ale je to dáno i tím, že ty Joskovy překlady jsou o dvacet nebo pětadvacet let mladší, že on je dělá teď. Hilského překlady jsou z osmdesátých nebo začátku devadesátých let. A on se ten jazyk posouval.

(...)

V rámci divadla ještě funguje každoroční Divadelní ples. Vnímáte to, že je to příjemná součást toho divadla, nebo tam chodí úplně odlišné spektrum lidí, kteří jsou jen za sezónní zábavou?

ZB: Ne, ne, naopak. To je ještě další věc. Tady totiž existuje pevné, tvrdé jádro fanoušků divadla, u kterých, těch je tři sta, pět set, to je ta sněhová koule, která na sebe občas případně nabaluje známé, kamarády, kteří jdou občas. Ale tohle tvrdé jádro, které chodí na

premiéry, na derniéry, chodí do klubu a chodí na ten ples, to je velmi cenná věc samozřejmě.

Přispívá to pak k fungování divadla?

ZB: Úplně zásadně. To je životní nutnost každého divadla, aby mělo tvrdé jádro fanoušků, kteří jsou znalci a viděli skoro všechno. Jsou lidé, kteří mají rádi divadlo pro to divadlo a jdou na všechno. A něco se jim líbí víc, něco míň, ale vlastně jsou zvědaví. A pak jsou lidé, kteří chtějí mít jistotu, že je jejich okolí přesvědčí o tom, že stojí za to na to jít, protože se zasmějí, uvolní. A jakmile to zavání něčím... slyšel jsem „hlavně aby se u toho nemuselo moc přemýšlet“, tak v tu chvíli je tam úplně ne snadno dostanete.

(...)

Dotkli jsme se sociálních sítí. Jak funguje propojení divadla? Ze stránek zmizela diskuze, proč?

ZB: Tam už nikdo nepsal, všichni píšou na Facebook, tam psala pořád jen nějaká Bobina, ta sice vždycky chválila, ale... Já jsem vycházel z toho, že když se podíváte na jiné stránky divadel, tak nikdo tu diskuzi už nemá. Boleslavské divadlo jediné. Jinak všichni komunikují přes Instagram a přes Facebook. Tam si všichni napíší, co chtějí. Na mě ta diskuze už působila tak, že to vypadalo, že v divadle úplně chcipl pes, protože když tam dva měsíce nikdo nenapíše žádný příspěvek, tak to vypadá, že se tam vůbec nic neděje.

Současnou mediální komunikaci považujete za dostatečnou? Kromě toho, že funguje Facebook a teď nově ten Instagram.

ZB: Podívejte se dole na nástěnce. Mladá Fronta díky panu Šorfovi o nás Karlovarská příloha referuje skoro každý nebo každý druhý týden.

A co místní Chebský deník?

ZB: Teď mi volala Václava Simeonová, že by zase mohlo začít kolečko rozhovorů s herci. Chebský deník, když jim pošleme tiskovou zprávu, tak ji většinou uveřejní, trochu si ji předělá, aby tam byl i nějaký autorský vklad toho novináře, ale ne zas tak moc. Ale ten pan

Šorfa sem opravdu chodí a dělá reportáže z terénu, z kostýmových zkoušek, z Roztančeného divadla, z tréninků, povídá si s těmi herci, klade takové docela šikovné nahrávky na smeč, dobré otázky. A to, co pro nás dělá Mladá Fronta je úplně nejvíc, co pro nás kdy dělalo jakékoli médium tady. Protože je to často, je to na půl stránky, je to s fotkou a ten pan Šorfa sem chodí a má to divadlo rád, takže je z toho cítit pozitivní vztah k divadlu i k lidem.